

คู่มือเกี่ยวกับมาตรฐานว่าด้วย
ความปลอดภัยในการทำงานในส่วน
ที่เกี่ยวข้องกับองค์การคลังสินค้า

คู่มือเกี่ยวกับมาตรฐานว่าด้วยความปลอดภัยในการทำงาน

ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับองค์การคลังสินค้า

สารบัญ

1. ประกาศคณะกรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ เรื่อง คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน
2. ประกาศคณะกรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ เรื่อง การป้องกันและระงับอัคคีภัยในสถานประกอบการ เพื่อความปลอดภัยในการทำงานสำหรับพนักงาน
3. ประกาศคณะกรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงาน
4. กฎกระทรวง กำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับความร้อน แสงสว่าง และเสียง พ.ศ. 2549

ประกาศคณะกรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ

เรื่อง คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

โดยที่มาตรา 11 (1) แห่งพระราชบัญญัติพนักงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ พ.ศ. 2534 กำหนดให้คณะกรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ มีอำนาจหน้าที่กำหนดมาตรฐานของสิทธิประโยชน์ ประกอบด้วยข้อ 43 และข้อ 48 แห่งระเบียบคณะกรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ เรื่อง มาตรฐานของสิทธิประโยชน์ของพนักงานรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. 2534 คณะกรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ จึงออกประกาศกำหนดให้มีคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานไว้ ดังนี้

ความที่ใช้

ข้อ 1 ในประกาศนี้

"ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน" หมายความว่า การกระทำหรือสภาพการทำงานซึ่งปลอดจากเหตุอันจะทำให้เกิดอาการประชวรอันตราย การเจ็บป่วยอันเนื่องจากการทำงานลุ่มๆแปดๆ หรือความเล็ดร่อนรำลagueเนื่องจากการทำงานหรือเกี่ยวพันกับการทำงาน

"คณะกรรมการ" หมายความว่า คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

"สถานประกอบกิจการ" หมายความว่า หน่วยงานของรัฐวิสาหกิจที่ดำเนินกิจการตามลำพัง เป็นหน่วย ๆ และมีพนักงานทำงานอยู่

"เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน" หมายความว่า เจ้าหน้าที่ที่ความปลอดภัยในการทำงานตามที่กฎหมายกำหนด

"อธิบดี" หมายความว่า อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

หมวด 1

ข้อ 2 ให้รัฐวิสาหกิจที่มีพนักงานตั้งแต่ห้าสิบคนขึ้นไปในสถานประกอบกิจการ
แต่ละแห่ง ต้องจัดให้มีคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมใน
การทำงาน ภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ประกาศนี้มีผลใช้บังคับ หรือภายในสามสิบวัน
นับแต่วันที่มีพนักงานเพิ่มขึ้นหรือรวมเข้าด้วยกัน

ให้รัฐวิสาหกิจลดคณะกรรมการความปลอดภัยไว้ นับว่าในภายหลัง
จะมีจำนวนพนักงานลดลงน้อยกว่าห้าสิบคนก็ตาม

สำหรับสถานประกอบกิจการที่มีพนักงานไม่ถึงห้าสิบคน ให้พนักงาน
คัดเลือกผู้แทนพนักงานอย่างน้อยหนึ่งคน เพื่อทำหน้าที่ร่วมกับฝ่ายบริหารในการดูแล
ความปลอดภัยในการทำงานของสถานประกอบกิจการ

ข้อ 3 คณะกรรมการต้องมีองค์ประกอบ ดังต่อไปนี้

(1) สถานประกอบกิจการที่มีพนักงานตั้งแต่ห้าสิบคนขึ้นไป

แต่ไม่ถึงหนึ่งร้อยคน ให้มีกรรมการไม่น้อยกว่าห้าคน ประกอบด้วย ฝ่ายบริหารที่รัฐวิสาหกิจ
นั้นกำหนดคนหนึ่ง เป็นประธานคณะกรรมการ ผู้แทนฝ่ายบริหารสองคน และผู้แทนฝ่ายพนักงาน
สองคน เป็นกรรมการ โดยให้ประธานคณะกรรมการเลือกกรรมการคนหนึ่ง เป็นเลขาธิการ

(2) สถานประกอบกิจการที่มีพนักงานตั้งแต่หนึ่งร้อยคนขึ้นไป แต่ไม่ถึง

ห้าร้อยคน ให้มีกรรมการไม่น้อยกว่าเจ็ดคน ประกอบด้วย ฝ่ายบริหารที่รัฐวิสาหกิจนั้นกำหนด
คนหนึ่ง เป็นประธานคณะกรรมการ ผู้แทนฝ่ายบริหารสองคน และผู้แทนฝ่ายพนักงานสามคน
เป็นกรรมการ โดยมีเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน เป็นกรรมการและเลขาธิการ

(3) สถานประกอบกิจการที่มีพนักงานตั้งแต่ห้าร้อยคนขึ้นไป ให้มี

กรรมการไม่น้อยกว่าสิบเอ็ดคน ประกอบด้วย ฝ่ายบริหารที่รัฐวิสาหกิจนั้นกำหนดคนหนึ่ง
เป็นประธานคณะกรรมการ ผู้แทนฝ่ายบริหารสี่คน และผู้แทนฝ่ายพนักงานห้าคน เป็นกรรมการ
โดยมีเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน เป็นกรรมการและเลขาธิการ

ในกรณีที่สถานประกอบกิจการมีเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน

มากกว่าหนึ่งคน ให้รัฐวิสาหกิจแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานหนึ่งคน

เป็นกรรมการและเลขาธิการตาม (2) และ (3)

สำหรับสถานประกอบการตาม (2) และ (3) ที่ไม่มีเจ้าหน้าที่
อดภัยในการทำงาน ให้รัฐวิสาหกิจคัดเลือกผู้แทนฝ่ายบริหารคนหนึ่ง เป็นกรรมการ
ระชอนคณะกรรมการเลือกกรรมการคนหนึ่ง เป็นเลขานุการ

หากกรรมการเพิ่มขึ้นมากกว่า (1) (2) หรือ (3) แล้วแต่กรณี
กรรมการจากผู้แทนฝ่ายบริหาร และผู้แทนฝ่ายพนักงาน เพิ่มขึ้นในสัดส่วนที่เท่ากัน

ข้อ 4 การคัดเลือกกรรมการ ให้เป็นไปดังนี้

(1) กรรมการผู้แทนฝ่ายบริหาร ให้รัฐวิสาหกิจเป็นผู้คัดเลือก

(2) กรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงาน ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการ
กรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธกำหนด

ข้อ 5 กรรมการอยู่ในตำแหน่งคราวละไม่เกินสองปี แต่อาจได้รับการคัดเลือก
ได้

ข้อ 6 นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามข้อ 5 กรรมการพ้นจากตำแหน่ง

(1) ตาย

(2) ลาออก

(3) เป็นคนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(4) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่โทษสำหรับ
ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ

การคัดเลือกกรรมการแทนตำแหน่งที่ว่างให้เป็นไปตามข้อ 4 โดยอนุโลม
ละให้กรรมการที่ได้รับคัดเลือกให้ดำรงตำแหน่งแทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่
ของกรรมการซึ่งคนแทน

ข้อ 7 ให้รัฐวิสาหกิจปิดประกาศรายชื่อและหน้าที่รับผิดชอบของคณะกรรมการ
โดยเปิดเผยเพื่อให้พนักงานได้ทราบ ณ สถานประกอบการ

เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงกรรมการ ให้รัฐวิสาหกิจปิดประกาศรายชื่อ
ตามวรรคหนึ่งภายในสามสิบวันนับแต่วันที่เปลี่ยนแปลง

การประกาศรายชื่อตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ต้องปิดไว้อย่างน้อย
สิบห้าวัน

ข้อ 8 ให้รัฐวิสาหกิจมีส่วนราชการหรือคณะกรรมการตามข้อ 7 และหน้าที่
ความรับผิดชอบตามข้อ 14 ต่ออธิบดี หรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่
แต่งตั้งกรรมการ หรือคณะกรรมการชุดใหม่

การเปลี่ยนแปลงกรรมการ หรือหน้าที่รับผิดชอบของคณะกรรมการ
ให้รัฐวิสาหกิจเก็บหลักฐานการเปลี่ยนแปลงกรรมการ หรือหน้าที่รับผิดชอบของคณะกรรมการ
ไว้ในสถานประกอบกิจการเป็นเวลายาวไม่น้อยกว่าสองปี เพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบ
สำหรับสถานประกอบกิจการที่มีพนักงานตั้งแต่หนึ่งร้อยคนขึ้นไป และมีเจ้าหน้าที่ความปลอดภัย
ในการทำงาน ให้รัฐวิสาหกิจแจ้งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเป็นประจำทุกหกเดือน โดยให้ส่ง
พร้อมกับรายงานการดำเนินงานเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน การปฏิบัติหน้าที่ของ
เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน

ข้อ 9 ให้รัฐวิสาหกิจรับขัติ ผลการประชุม หรือข้อเสนอแนะจากที่คณะกรรมการเสนอ
และพิจารณาดำเนินการแก้ไขโดยทันที ถ้า ทั้งนี้ข้อเสนอแนะดังกล่าวต้องมีเหตุผลอันสมควรและ
สอดคล้องกับมาตรฐานที่คณะกรรมการรัฐวิสาหกิจกำหนดไว้

กรณีที่ไม่สามารถดำเนินการแก้ไขได้ ให้รัฐวิสาหกิจปรึกษาหารือกับ
คณะกรรมการเพื่อกำหนดระยะเวลาและขมขันการดำเนินงานที่ชัดเจน เป็นลายลักษณ์อักษร
พร้อมเหตุผลเพื่อมิให้เกิดความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงานที่ร้ายแรงพนักงาน

ในกรณีที่ไม่สามารถตกลงกันได้ ให้คณะกรรมการนำเรื่องเสนอคณะกรรมการ
รัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ เมื่อที่ทราบต่อไป

ข้อ 10 รัฐวิสาหกิจต้องจัดให้มีคู่มือเกี่ยวกับมาตรฐานว่าด้วยความปลอดภัยใน
การทำงานไว้ในสถานประกอบกิจการ เพื่อให้พนักงานหรือผู้ที่เกี่ยวข้องได้ใช้ประโยชน์

หมวด 2

การประชุมคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

ข้อ 11 ให้รัฐวิสาหกิจจัดให้คณะกรรมการประชุมอย่างน้อยเดือนละหนึ่งครั้ง
โดยแจ้งกำหนดการประชุมและระเบียบวาระการประชุมให้กรรมการทราบอย่างน้อยสามวัน
ก่อนถึงวันประชุมและให้กรรมการเข้าประชุมตามที่ได้กำหนด

ข้อ 12 ในการประชุมคณะกรรมการครั้งแรก รัฐวิสาหกิจต้องชี้แจงนโยบาย และแนวทางการดำเนินงาน ตลอดจนหน้าที่ความรับผิดชอบของคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องกับ ด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน รวมถึงข้อกำหนดที่ต้อง ปฏิบัติตามประกาศนี้ต่อที่ประชุม

ข้อ 13 การประชุมของคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด และต้องมีกรรมการซึ่งเป็นผู้แทนฝ่ายบริหารและผู้แทนฝ่ายพนักงาน เข้าร่วมประชุมด้วยจึงจะเป็นองค์ประชุม

มติของที่ประชุมคณะกรรมการให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่ง มีหนึ่งเสียงในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีก เสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

หมวด 8

หน้าที่คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

ข้อ 14 คณะกรรมการมีหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (1) ประชุมอย่างน้อยเดือนละหนึ่งครั้ง
- (2) สืบสวนด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม ในการทำงานอย่างน้อยเดือนละหนึ่งครั้ง
- (3) รายงานและเสนอแนะมากรถาวร หรือแนวทางการปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้ถูกต้องตามกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัยในการทำงาน และหรือมาตรฐานความปลอดภัย ในการทำงาน เพื่อความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน ผู้รับเหมาและบุคคลภายนอก ที่เข้ามาปฏิบัติงาน หรือเข้ามาใช้บริการในสถานประกอบการต่อรัฐวิสาหกิจ
- (4) ส่งเสริม สนับสนุนกิจกรรมด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานของสถานประกอบการ
- (5) กำหนดกฎ ระเบียบฯ ด้านความปลอดภัย มาตรฐานความปลอดภัย ในการทำงานของสถานประกอบการส่งต่อรัฐวิสาหกิจ
- (6) จัดทำนโยบาย แผนงานประจำปี โครงการ หรือกิจกรรมด้าน ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน รวมทั้งความปลอดภัยนอกงาน เพื่อป้องกันและลดการเกิดอุบัติเหตุ การประสบอันตราย หรือการเจ็บป่วยอันเนื่องจาก การทำงาน และความปลอดภัยในการทำงานเสนอต่อรัฐวิสาหกิจ

(7) จัดทำโครงการ หรือแผนการฝึกอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน รวมถึงการอบรมเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ ความรับผิดชอบในด้านความปลอดภัยของฝ่ายพนักงาน ฝ่ายบริหาร และบุคลากรทุกระดับ เพื่อเสนอต่อรัฐวิสาหกิจ

(8) ติดตามผลความคืบหน้าเรื่องที่เสนอต่อรัฐวิสาหกิจ

(9) รายงานผลการปฏิบัติงานประจำปี รวมทั้งระบุปัญหาอุปสรรค และข้อเสนอแนะในการปฏิบัติหน้าที่รองคณะกรรมการ เมื่อปฏิบัติหน้าที่ครบหนึ่งปี เพื่อเสนอต่อรัฐวิสาหกิจ

(10) ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานอื่น ตามที่รัฐวิสาหกิจมอบหมาย

ข้อ 15 ให้ประธานคณะกรรมการเสนอผลการประชุมที่ให้รัฐวิสาหกิจดำเนินการ ในเรื่องความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานต่อรัฐวิสาหกิจภายใน เจ็ดวัน นับแต่วันที่มีการประชุมขึ้น

ข้อ 16 เมื่อเกิดอุบัติเหตุจนเป็นเหตุให้พนักงานหรือบุคคลภายนอกสูญเสียชีวิต หรือทุพพลภาพ หรือเสียชีวิต หรือเกิดอัมพฤกษ์ หรือเกิดการระเบิด หรือสารเคมีอันตราย รั่วไหล ให้รัฐวิสาหกิจเรียกประชุมคณะกรรมการโดยมีผู้เข้าเพื่อดำเนินการช่วยเหลือและ เสนอแนะแนวทางป้องกันแก้ไขต่อรัฐวิสาหกิจ

ข้อ 17 ในการดำเนินการของคณะกรรมการ รัฐวิสาหกิจต้องจัดทำสำเนาบັນทึบ หรือรายงานการดำเนินงาน หรือรายงานการประชุม โดยให้เก็บไว้ในสถานประกอบการ เป็นเวลาไม่น้อยกว่าสองปี และพร้อมที่จะให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบได้ตลอดเวลา

หมวด 4

เบ็ดเตล็ด

ข้อ 18 การเข้าร่วมประชุมและการปฏิบัติหน้าที่ของกรรมการตามประกาศนี้ ถือว่ากรรมการได้ปฏิบัติงานให้กับรัฐวิสาหกิจ โดยได้รับเงินเดือนค่าจ้างตามปกติ

ข้อ 19 รัฐวิสาหกิจต้องให้การสนับสนุนและส่งเสริมการปฏิบัติหน้าที่ของกรรมการ และเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน ทั้งในหน้าที่ประจำและฐานะกรรมการ

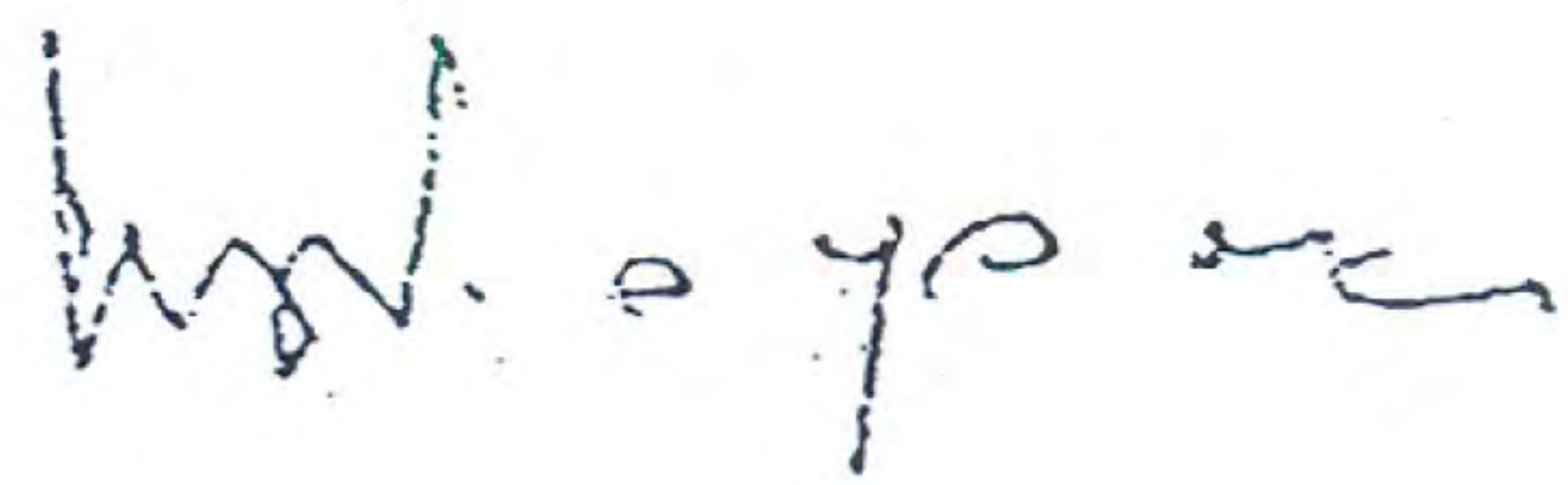
ข้อ 20 ห้ามมิให้ผู้ใดขอลาว่างการปฏิบัติหน้าที่ของกรรมการ หรือกระทำการใด ๆ อันอาจเป็นผลให้กรรมการไม่สามารถทำงานต่อไปได้

ข้อ 21 ให้รัฐวิสาหกิจเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายในการปฏิบัติภารกิจตามประกาศนี้

ข้อ 22 ข้อความในวงประกาศนี้ที่อาจตีความได้หลายนัย นัยใดจะทำให้เกิดความปลอลกัยแก่ผู้ใดหรือกระทบสิทธิของทั้งฝ่ายพนักงานและฝ่ายบริหาร ให้ถือเอานัยนั้น

ข้อ 23 เมื่อปรากฏว่า รัฐวิสาหกิจฝ่าฝืนประกาศนี้ พนักงานเจ้าหน้าที่อาจให้คำแนะนำเป็นหนังสือ เพื่อให้รัฐวิสาหกิจได้ปฏิบัติตามให้ถูกต้องภายในเวลาที่กำหนดไว้ในคำแนะนำก่อนก็ได้

ประกาศ ณ วันที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ. 253๕

(นายจรัสพล มุขสารสงคราม)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม
ประธานคณะกรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์

ประกาศคณะกรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์
เรื่อง การป้องกันและระงับอัคคีภัยในสถานประกอบการ
เพื่อความปลอดภัยในการทำงานสำหรับพนักงาน

โดยที่มาตรา 11 (1) แห่งพระราชบัญญัติพนักงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. 2534 กำหนดให้คณะกรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ มีอำนาจหน้าที่กำหนดมาตรฐานของสิทธิประโยชน์ ประกอบด้วยข้อ 43 และข้อ 48 แห่งระเบียบคณะกรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ เรื่อง มาตรฐานของสิทธิประโยชน์ของพนักงานรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. 2534 คณะกรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์จึงออกประกาศกำหนดการป้องกันและระงับอัคคีภัยในสถานประกอบการเพื่อความปลอดภัยในการทำงานสำหรับพนักงานไว้ ดังนี้

ข้อ 1 ในประกาศนี้

"อาคาร" หมายความว่า อาคารตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร

"อาคารไม้" หมายความว่า โครงสร้างของอาคารในส่วนที่เป็นผนัง ฝ้า หรือหลังคาที่ทำด้วยไม้

"อาคารที่ไหม้ไฟซ้ำ" หมายความว่า โครงสร้างของอาคารในส่วนที่เป็น กำแพงปูน และเสาไม้ที่ลุกไหม้ได้ซ้ำ

"อาคารทนไฟ" หมายความว่า โครงสร้างของอาคารในส่วนที่เป็นผนัง แผ่นกั้น ฝ้า บันได หลังคา ขอบโครงหน้าต่าง กรอบกระจก ประตู และสิ่งตกแต่งภายใน ที่ไม่พังทลายขณะเผาไหม้ในช่วงเวลาหนึ่ง

"สถานที่ซึ่งมีสภาพเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัยอย่างเบา" หมายความว่า สถานที่ที่อาจเกิดเพลิงไหม้ได้ โดยเพลิงนั้นเกิดจากวัตถุหรือของเหลวที่มีอยู่หรือใช้ในบริเวณนั้น ซึ่ง ไหม้ไฟได้อย่างช้าหรือมีควันน้อยหรือไม่ระเบิด

"สถานที่ซึ่งมีสภาพเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัยอย่างปานกลาง" หมายความว่า สถานที่ที่อาจเกิดเพลิงไหม้ได้โดยเพลิงนั้นเกิดจากวัตถุหรือของเหลวที่มีอยู่หรือใช้ในบริเวณนั้น ซึ่งไหม้ไฟได้อย่างปานกลาง มีควันปานกลางหรือมากแต่ไม่เป็นพิษหรือไม่ระเบิดได้

"สถานที่ซึ่งมีสภาพเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัยอย่างร้ายแรง" หมายความว่า สถานที่ที่อาจเกิดเพลิงไหม้ได้ โดยเพลิงนั้นเกิดจากวัตถุหรือของเหลวที่มีอยู่หรือใช้ในบริเวณนั้น ซึ่งไหม้ไฟได้อย่างรวดเร็ว หรือมีควันซึ่งเป็นพิษหรือระเบิดได้

"เพลิงประเภท เอ" หมายความว่า เพลิงที่เกิดจากเชื้อเพลิงธรรมดา เช่น ไม้ ผ้า กระดาษ ยาง พลาสติก

"เพลิงประเภท บี" หมายความว่า เพลิงที่เกิดจากของเหลวติดไฟ ก๊าซ และ น้ำมันประเภทต่าง ๆ

"เพลิงประเภท ซี" หมายความว่า เพลิงที่เกิดจากอุปกรณ์ไฟฟ้า หรือวัตถุที่มี กระแสไฟฟ้า

"เพลิงประเภท ดี" หมายความว่า เพลิงที่เกิดจากโลหะต่าง ๆ ที่ติดไฟ แมกนีเซียม เซอร์โคเนียม ไทเทเนียม

"วัตถุไวไฟ" หมายความว่า วัตถุที่มีคุณสมบัติ ติดไฟได้ง่าย สันดาปเร็ว

"วัตถุไวไฟชนิดของเหลว" หมายความว่า ของเหลวซึ่งมีคุณสมบัติที่สามารถ ระเหยเป็นไอที่อุณหภูมิไม่เกินหนึ่งร้อยองศาเซลเซียส ไอระเหยนี้เมื่อสัมผัสกับอากาศถ้าจุดไฟ ก็จะได้ติดไฟ

"วัตถุระเบิด" หมายความว่า วัตถุระเบิดตามกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน

"ระบบป้องกันและระงับอัคคีภัย" หมายความว่า สิ่งที่ทำหรือติดตั้งเพื่อ วัตถุประสงค์ในการป้องกันและระงับอัคคีภัย

"แผนป้องกันและระงับอัคคีภัย" หมายความว่า แนวทางปฏิบัติที่จะใช้ในการ ป้องกันและระงับอัคคีภัย

"เครื่องดับเพลิง" หมายความว่า เครื่องดับเพลิงที่สามารถดับเพลิงได้ตาม มาตรฐานที่กำหนดในมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมของสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม

"อธิบดี" หมายความว่า อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานหรือผู้ซึ่งอธิบดี มอบหมาย

หมวด 1

ข้อกำหนดทั่วไป

ข้อ 2 ให้รัฐวิสาหกิจจัดให้มีระบบป้องกันและระงับอัคคีภัยในสถานประกอบการ เกี่ยวกับการจัดอุปกรณ์ดับเพลิง การเก็บรักษาวัตถุไวไฟและวัตถุระเบิด การกำจัดของเสีย ที่ติดไฟได้ง่าย การป้องกันฟ้าผ่า การติดตั้งระบบสัญญาณแจ้งเหตุเพลิงไหม้ การจัดทำทาง หนีไฟ รวมถึงการก่อสร้างอาคารที่มีระบบป้องกันอัคคีภัย

ข้อ 3 ให้รัฐวิสาหกิจจัดให้มีแผนป้องกันและระงับอัคคีภัยในสถานประกอบการ เกี่ยวกับการตรวจตรา การอบรม การรณรงค์ป้องกันอัคคีภัย การดับเพลิง การอพยพหนีไฟ การบรรเทาทุกข์ และการปฏิบัติรูปฟื้นฟูเมื่อเกิดอัคคีภัยขึ้นแล้ว

ให้รัฐวิสาหกิจเก็บแผนป้องกันและระงับอัคคีภัยไว้ ณ สถานที่ทำงานพร้อมที่จะให้ พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบได้

ข้อ 4 อาคารที่มีหลายสถานประกอบการตั้งอยู่ ให้รัฐวิสาหกิจของแต่ละ สถานประกอบการร่วมกันจัดให้มีระบบและแผนป้องกันและระงับอัคคีภัยในส่วนของอาคารที่ใช้ ร่วมกัน

หมวด 2

ความปลอดภัยเกี่ยวกับอาคารและทางหนีไฟ

ข้อ 5 ในกรณีที่อาคารก่อสร้างด้วยวัสดุซึ่งมีสภาพเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัย ดังต่อไปนี้ รัฐวิสาหกิจจะให้พนักงานทำงานได้ไม่เกินจำนวนชั้นของอาคารตามที่กำหนด ดังนี้

- (1) สถานที่ซึ่งมีสภาพเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายจากอัคคีภัยอย่างเบา สำหรับ อาคารไม้ไม่เกินสามชั้น อาคารที่ไหม้ไฟช้าไม่เกินเจ็ดชั้น และอาคารทนไฟไม่จำกัดจำนวนชั้น
- (2) สถานที่ซึ่งมีสภาพเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัยอย่างปานกลาง สำหรับอาคารไม้ ไม่เกินสองชั้น อาคารที่ไหม้ไฟช้าไม่เกินหกชั้น และอาคารทนไฟไม่จำกัดจำนวนชั้น
- (3) - สถานที่ซึ่งมีสภาพเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัยอย่างร้ายแรง สำหรับอาคารไม้ ไม่เกินหนึ่งชั้น อาคารที่ไหม้ไฟช้าไม่เกินสี่ชั้น และอาคารทนไฟไม่จำกัดจำนวนชั้น

ในกรณีที่รัฐวิสาหกิจได้จัดให้มีระบบน้ำดับเพลิงอัตโนมัติหรือสารเคมีฉีดดับเพลิง อัตโนมัติไว้ จำนวนชั้นของอาคารที่ให้พนักงานทำงานตามวรรคหนึ่งสามารถเพิ่มขึ้นได้อีกสองชั้น

ข้อ 6 ในกรณีที่รัฐวิสาหกิจประกอบกิจการผลิตโดยมีหรือใช้สิ่งใดที่อาจก่อให้เกิด การระเบิดอย่างร้ายแรง หรือติดไฟได้ง่าย รัฐวิสาหกิจต้องปฏิบัติดังนี้

(1) จัดแยกอาคารที่ใช้เป็นสถานประกอบกิจการผลิตดังกล่าวออกจากอาคารอื่น

(2) ให้มีพนักงานทำงานในอาคารดังกล่าวในจำนวนน้อยที่สุดเฉพาะที่จำเป็น
ข้อ 7 รัฐวิสาหกิจต้องจัดให้มีช่องทางผ่านสู่ทางออกซึ่งมีความกว้างของช่องทางไม่น้อยกว่าหนึ่งเมตรสิบเซนติเมตร

สำหรับบริเวณที่มีเครื่องจักรติดตั้งอยู่ หรือมีกองวัตถุสิ่งของหรือผนังหรือสิ่งอื่น รัฐวิสาหกิจต้องจัดให้มีช่องทางผ่านสู่ทางออกซึ่งมีความกว้างของช่องทางไม่น้อยกว่าแปดสิบเซนติเมตร

ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่พบว่าอาจเกิดอันตรายได้จากเครื่องจักร ขนาดของชิ้นงาน เศษวัตถุ การวางตั้งหรือกองวัตถุสิ่งของ จะกำหนดให้มีช่องทางผ่านสู่ทางออกที่กว้างกว่าที่กำหนดในวรรคสองก็ได้ตามความเหมาะสม

ข้อ 8 ให้รัฐวิสาหกิจจัดให้มีทางออกและทางออกสุดท้าย ดังต่อไปนี้

(1) ให้มีทางออกทุกชั้นอย่างน้อยสองทางที่สามารถอพยพพนักงานทั้งหมดออกจากบริเวณที่ทำงานออกสู่ทางออกสุดท้ายได้ภายในเวลาไม่เกินห้านาทีโดยปลอดภัย

(2) ช่องทางผ่านไปสู่ทางออกหรือห้องบันไดฉุกเฉินต้องมีระยะห่างจากจุดที่พนักงานทำงานไม่เกินสิบห้าเมตร สำหรับสถานที่ซึ่งมีสภาพเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายจากอัคคีภัยอย่างร้ายแรงและไม่เกินสามสิบเมตรสำหรับสถานที่ซึ่งมีสภาพเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายจากอัคคีภัยอย่างปานกลางหรืออย่างเบา

ห้องบันไดฉุกเฉินจะต้องสามารถป้องกันไฟและควันหรือมีช่องทางฉุกเฉินที่มีผนังทนไฟ

(3) ช่องทางผ่านไปสู่ประตูทางออกสุดท้ายภายนอกอาคารต้องมีความกว้างอย่างน้อยไม่ต่ำกว่าหนึ่งเมตรสิบเซนติเมตร ในกรณีที่ม็คนงานเกินห้าสิบคนขึ้นไป ขนาดของความกว้างของทางออกสุดท้ายต้องกว้างขึ้นอีกหกสิบเซนติเมตร หรือมีช่องทางเพิ่มขึ้นอีกอย่างน้อยหนึ่งช่องทาง

(4) ทางออกสุดท้ายต้องไปสู่บริเวณที่ปลอดภัย เช่น ถนน สนาม

ข้อ 9 บันไดในสถานประกอบการ ให้รัฐวิสาหกิจปฏิบัติดังต่อไปนี้

(1) บันไดและชานบันไดในอาคารตั้งแต่สี่ชั้นขึ้นไปให้สร้างด้วยวัสดุทนไฟ

(2) อาคารตั้งแต่สามชั้นขึ้นไป ถ้าหลังคามีความลาดเอียงหนึ่งในสี่หรือน้อยกว่า จะต้องม็บบันไดหนีไฟที่ออกสู่หลังคาซึ่งสร้างด้วยวัสดุทนไฟอย่างน้อยหนึ่งบันได

(3) ให้ทำเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ที่เห็นได้เด่นชัดชี้มาจากบันไดสู่ทางออก

ภายนอก

ในกรณีที่ใช้ปล่องทางหนีไฟแทนบันได เส้นทางลงสู่ปล่องทางลงภายในปล่องตลอดจนพื้นฐานของปล่องจะต้องใช้วัสดุทนไฟ และประตูปล่องต้องสร้างด้วยวัสดุทนไฟและปลอดภัยจากควันไฟ น้ำ หรือสิ่งอื่นใดที่ใช้ในการดับเพลิง

ข้อ 10 ประตูที่ใช้ในเส้นทางหนีไฟ จะต้องมัลักษณะและคุณสมบัติดังต่อไปนี้

- (1) ติดตั้งในจุดที่เห็นชัดเจนโดยไม่มีสิ่งของกีดขวาง
- (2) ต้องเป็นชนิดที่เปิดเข้าออกได้ทั้งสองด้าน และปิดได้เอง
- (3) ต้องมิใช่ประตูเลื่อนแนวตั้ง ประตูม้วน และประตูหมุน
- (4) ประตูบันไดจะต้องมีความกว้างไม่น้อยกว่าความกว้างของช่องบันได
- (5) ประตูที่เปิดสู่บันไดจะต้องไม่เปิดตรงบันได และมีชานประตูอย่างน้อย

เท่ากับความกว้างของประตูในทุกจุดที่ประตูเปิดออกไป

(6) ประตูเปิดออกสู่ภายนอกอาคารต้องเป็นชนิดเปิดออกภายนอก ห้ามปิดผูกหรือล่ามโซ่ประตูเข้าออกจากอาคารในขณะที่มีพนักงานปฏิบัติงาน

- (7) ส่วนของประตูต้องสร้างด้วยวัสดุทนไฟ

ข้อ 11 ให้รัฐวิสาหกิจจัดเก็บวัตถุต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- (1) วัตถุเมื่อรวมกันแล้วจะเกิดการลุกไหม้ให้แยกเก็บโดยมิให้ปะปนกัน
- (2) วัตถุซึ่งโดยสภาพสามารถอุ้มน้ำหรือซับน้ำได้มากให้จัดเก็บไว้บนพื้น

ของอาคารซึ่งรองรับน้ำหนักที่เพิ่มขึ้นได้

ข้อ 12 ให้รัฐวิสาหกิจจัดให้มีเส้นทางหนีไฟที่ปราศจากสิ่งกีดขวาง จากจุดที่พนักงานทำงานในแต่ละหน่วยงานไปสู่สถานที่ปลอดภัย

หมวด 3

การดับเพลิง

ข้อ 13 ให้รัฐวิสาหกิจจัดให้มีอุปกรณ์ดับเพลิง ดังต่อไปนี้

- (1) ระบบน้ำดับเพลิงและอุปกรณ์ประกอบ
- (2) เครื่องดับเพลิงแบบมือถือ

ข้อ 14 ให้รัฐวิสาหกิจจัดระบบน้ำดับเพลิงและอุปกรณ์ประกอบเพื่อใช้ในการดับเพลิง ดังต่อไปนี้

(1) จัดเตรียมน้ำสำรองไว้ใช้ในการดับเพลิง โดยมีอัตราส่วนปริมาณน้ำที่สำรองต่อเนื้อที่อาคารตามตารางต่อไปนี้ ในกรณีที่ไม่มีกอน้ำดับเพลิงของทางราชการในบริเวณที่สถานประกอบการตั้งอยู่ หรือมีแต่ปริมาณน้ำไม่เพียงพอ

เนื้อที่	ปริมาณน้ำที่สำรอง
ไม่เกิน 250 ตารางเมตร	9,000 ลิตร
เกิน 250 ตารางเมตรแต่ไม่เกิน 500 ตารางเมตร	15,000 ลิตร
เกิน 500 ตารางเมตรแต่ไม่เกิน 1,000 ตารางเมตร	27,000 ลิตร
เกิน 1,000 ตารางเมตร	36,000 ลิตร

(2) ระบบการส่งน้ำ ที่เก็บกักน้ำ ป้อนน้ำและการติดตั้งจะต้องได้รับการตรวจสอบและรับรองจากวิศวกรโยธาซึ่งคณะกรรมการควบคุมการประกอบวิชาชีพวิศวกรรมและสถาปัตยกรรม รับรอง และต้องมีการป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหายเมื่อเกิดเพลิงไหม้

(3) ข้อต่อสายส่งน้ำดับเพลิงเข้าอาคารและภายในอาคารจะต้องเป็นแบบเดียวกันหรือขนาดเท่ากันกับที่ใช้ในหน่วยดับเพลิงของทางราชการในท้องถิ่นนั้น การติดตั้งต้องมีสิ่งป้องกันความเสียหายที่จะเกิดจากยานพาหนะหรือสิ่งอื่น

(4) ข้อต่อสายส่งน้ำดับเพลิงและกระบอกฉีดที่ใช้ฉีดเพลิงโดยทั่วไป จะต้องเป็นแบบเดียวกันหรือขนาดเท่ากันกับที่ใช้ในหน่วยดับเพลิงของทางราชการในท้องถิ่นนั้น ซึ่งสามารถต่อเข้าด้วยกันได้ และต้องอยู่ในสภาพที่ใช้งานได้

(5) สายส่งน้ำดับเพลิงต้องมีความยาวหรือต่อกันให้มีความยาวเพียงพอที่จะควบคุมบริเวณที่เกิดเพลิงได้

ข้อ 15 การใช้เครื่องดับเพลิงแบบมือถือรัฐวิสาหกิจต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

(1) ให้รัฐวิสาหกิจจัดให้มีเครื่องดับเพลิงแบบมือถือตามประเภทของเพลิงดังต่อไปนี้

ก. ให้ใช้เครื่องดับเพลิงแบบมือถือที่ใช้น้ำสะอาดแรงดันหรือสารเคมีดับเพลิงที่สามารถดับเพลิงประเภท เอ

ข. ให้ใช้เครื่องดับเพลิงแบบมือถือที่ใช้น้ำสะอาดดับเพลิงชนิดคาร์บอนไดออกไซด์หรือโฟม หรือผงเคมีแห้ง หรือสารเคมีดับเพลิงที่สามารถดับเพลิงประเภท บี

ค. ให้ใช้เครื่องดับเพลิงแบบมือถือที่ใช้น้ำสะอาดดับเพลิงชนิดคาร์บอนไดออกไซด์หรือผงเคมีแห้ง หรือสารเคมีดับเพลิงที่สามารถดับเพลิงประเภท ซี

ง. ให้ใช้เครื่องดับเพลิงแบบมือถือตามชนิดของสารเคมีที่สามารถดับเพลิงประเภท ด

จ. ห้ามใช้เครื่องดับเพลิงที่อาจเกิดโอโซนของสารพิษ เช่น คาร์บอนเตตระคลอไรด์

(2) ให้รัฐวิสาหกิจจัดให้มีเครื่องดับเพลิงตามชนิด จำนวน และให้ทำการติดตั้งดังต่อไปนี้

ก. เครื่องดับเพลิงแบบมือถือชนิดที่ใช้ดับเพลิงประเภท เอ ชนิดของเครื่องดับเพลิงที่ใช้ให้คำนวณตามพื้นที่ของสถานที่ซึ่งมีสภาพเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัยที่กำหนดตามตาราง ดังต่อไปนี้

ชนิดของเครื่องดับเพลิง	พื้นที่ของสถานที่ซึ่งมีสภาพเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัยอย่างเบาต่อเครื่องดับเพลิง 1 เครื่อง	พื้นที่ของสถานที่ซึ่งมีสภาพเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัยอย่างปานกลางต่อเครื่องดับเพลิง 1 เครื่อง	พื้นที่ของสถานที่ซึ่งมีสภาพเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัยอย่างร้ายแรงต่อเครื่องดับเพลิง 1 เครื่อง
1 - เอ	200 ตร.ม.	ไม่อนุญาตให้ใช้	ไม่อนุญาตให้ใช้
2 - เอ	560 ตร.ม.	200 ตร.ม.	ไม่อนุญาตให้ใช้
3 - เอ	840 ตร.ม.	420 ตร.ม.	200 ตร.ม.
4 - เอ	1,050 ตร.ม.	560 ตร.ม.	370 ตร.ม.
5 - เอ	1,050 ตร.ม.	840 ตร.ม.	560 ตร.ม.
10 - เอ	1,050 ตร.ม.	1,050 ตร.ม.	840 ตร.ม.
20 - เอ	1,050 ตร.ม.	1,050 ตร.ม.	840 ตร.ม.
40 - เอ	1,050 ตร.ม.	1,050 ตร.ม.	1,050 ตร.ม.

รัฐวิสาหกิจจะใช้เครื่องดับเพลิงชนิดสูงกว่าความสามารถในการดับเพลิงตามพื้นที่ที่กำหนดในตารางตามวรรคหนึ่งก็ได้ แต่ในกรณีที่ใช้เครื่องดับเพลิงชนิดที่ต่ำกว่าความสามารถในการดับเพลิงตามพื้นที่ที่กำหนดในวรรคหนึ่ง ให้เพิ่มจำนวนเครื่องดับเพลิงชนิดนั้นให้ได้สัดส่วนกับพื้นที่ที่กำหนด

การคำนวณใช้ชนิดเครื่องดับเพลิงตามสัดส่วนพื้นที่ของสถานที่กำหนดในวรรคหนึ่ง และวรรคสองถ้ามีเศษของพื้นที่ให้นับเป็นพื้นที่เต็มส่วน ที่ต้องเพิ่มจำนวนเครื่องดับเพลิงขึ้นอีกหนึ่งเครื่อง

ในกรณีที่สถานที่ที่มีพื้นที่เกินกว่าที่กำหนดไว้ในตารางตามวรรคหนึ่ง รัฐวิสาหกิจจะต้องเพิ่มเครื่องดับเพลิงโดยคำนวณตามสัดส่วนของพื้นที่ ตามที่กำหนดไว้ในตารางดังกล่าว

ในกรณีที่รัฐวิสาหกิจติดตั้งเครื่องดับเพลิงตั้งแต่สองเครื่องขึ้นไป เครื่องดับเพลิงแต่ละเครื่องต้องมีระยะห่างกันไม่น้อยกว่าสิบเมตร

ข. เครื่องดับเพลิงแบบมือถือชนิดที่ใช้ดับเพลิงประเภท บี ชนิดของเครื่องดับเพลิงที่ใช้ให้ติดตั้งโดยมีระยะห่างจากวัสดุที่จะก่อให้เกิดเพลิงประเภท บี ในสถานที่ตามสภาพเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัยตามที่กำหนดในตารางต่อไปนี้

สถานที่ซึ่งมีสภาพเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัย	ชนิดของเครื่องดับเพลิง	ระยะห่างจากวัสดุที่ก่อให้เกิดเพลิงประเภท บี
อย่างเบา	5 - บี	9 เมตร
	10 - บี	15 เมตร
อย่างปานกลาง	10 - บี	9 เมตร
	20 - บี	15 เมตร
อย่างร้ายแรง	20 - บี	9 เมตร
	40 - บี	15 เมตร

ค. เครื่องดับเพลิงที่กำหนดไว้ใน (2) ต้องมีมาตรฐานที่ทางราชการกำหนดหรือยอมรับ

ง. เครื่องดับเพลิงแบบมือถือทุกเครื่องต้องมีเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์แสดงว่าเป็นชนิดใดใช้ดับไฟประเภทใด เครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ต้องมีขนาดที่มองเห็นได้ชัดเจนในระยะไม่น้อยกว่าหนึ่งเมตรห้าสิบเซนติเมตร

(3) ข้อปฏิบัติทั่วไปเกี่ยวกับเครื่องดับเพลิงแบบมือถือ

ก. ต้องมีการซ่อมบำรุงและตรวจตราให้มีสารที่ใช้ในการดับเพลิงตามปริมาณที่ทางราชการกำหนดตามชนิดของเครื่อง

ข. ต้องจัดให้มีการตรวจสอบสภาพของเครื่องดับเพลิงไม่น้อยกว่าหกเดือน
ต่อหนึ่งครั้ง และเก็บผลไว้ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจได้ตลอดเวลา

ค. เครื่องดับเพลิงแต่ละเครื่องต้องมีน้ำหนักสุทธิไม่เกินยี่สิบกิโลกรัม ติดตั้งสูง
จากพื้นที่ทำงานไม่น้อยกว่าหนึ่งเมตร แต่ไม่เกินหนึ่งเมตรสี่สิบเซนติเมตร

ง. ต้องมีการตรวจสอบการติดตั้งให้อยู่ในสภาพที่ต่ออยู่เสมอ

จ. ต้องมีรายละเอียดเกี่ยวกับชนิด และวิธีใช้ เป็นภาษาไทยที่เห็นได้ชัดเจน
ติดไว้ ณ จุดติดตั้ง

ข้อ 16 ในกรณีที่รัฐวิสาหกิจจัดให้มีระบบน้ำดับเพลิงอัตโนมัติ ต้องปฏิบัติดังนี้

(1) ระบบน้ำดับเพลิงอัตโนมัติต้องได้มาตรฐานที่ทางราชการกำหนดหรือยอมรับ

(2) ต้องเปิดวาล์วประตันทันทีควบคุมระบบการจ่ายน้ำเข้าอยู่ตลอดเวลา และจัด
ให้มีผู้ควบคุมดูแลให้ใช้งานได้ตลอดเวลาที่มีการทำงาน

(3) ต้องติดตั้งสัญญาณเพื่อเตือนภัยในขณะที่ระบบน้ำดับเพลิงอัตโนมัติกำลังทำงาน
หรือกรณีอุปกรณ์ตัวหนึ่งตัวใดในระบบผิดปกติ

(4) ต้องไม่มีสิ่งกีดขวางทางน้ำจากหัวฉีดน้ำดับเพลิงของระบบนี้อย่างน้อยหกสิบ
เซนติเมตรโดยรอบ

ข้อ 17 ในสถานที่ทำงานที่มีการติดตั้งระบบน้ำดับเพลิงอัตโนมัติ หรือระบบสารเค
ดับเพลิงอัตโนมัติ ให้รัฐวิสาหกิจจัดให้มีเครื่องดับเพลิงแบบมือถือตามที่กำหนดในข้อ 15 ด้วย

ข้อ 18 ให้รัฐวิสาหกิจปฏิบัติเกี่ยวกับอุปกรณ์ดับเพลิงดังต่อไปนี้

(1) ติดตั้งอุปกรณ์ดับเพลิงในที่เห็นได้ชัดเจนและสามารถหยิบใช้งานได้สะดวก
โดยไม่มีสิ่งกีดขวาง

(2) จัดให้มีการดูแลรักษาอุปกรณ์ดับเพลิง และตรวจสอบให้อยู่ในสภาพที่ใช้งาน
ได้อย่างน้อยเดือนละหนึ่งครั้ง หรือตามระยะเวลาที่ผู้ผลิตอุปกรณ์นั้นกำหนด เว้นแต่
เครื่องดับเพลิงแบบมือถือให้ตรวจสอบตามระยะเวลาที่กำหนดในข้อ 15(3)ข และติดป้ายแสดง
ผลการตรวจสอบ วันที่ทำการตรวจสอบครั้งสุดท้ายไว้ที่อุปกรณ์ดังกล่าว และเก็บผลไว้ให้พนักงาน
เจ้าหน้าที่ตรวจสอบได้ตลอดเวลา

(3) จัดให้พนักงานเข้ารับการฝึกอบรมการดับเพลิงขั้นต้นจากหน่วยงานที่ทาง
ราชการกำหนดหรือยอมรับไม่น้อยกว่าร้อยละสี่สิบของจำนวนพนักงานในแต่ละหน่วยงานของ
สถานประกอบการ

ข้อ 19 ให้รัฐวิสาหกิจจัดพนักงานเพื่อทำหน้าที่ดับเพลิงโดยเฉพาะอยู่ตลอดเวลา
ที่มีการทำงาน

ข้อ 20 ให้รัฐวิสาหกิจจัดหาอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลที่ใช้ในการดับเพลิง และการฝึกซ้อมดับเพลิงโดยเฉพาะ เช่น เสื้อผ้า รองเท้า ถุงมือ หมวก หน้ากากป้องกัน ความร้อนหรือควันพิษ เป็นต้น ไว้เพื่อให้พนักงานใช้ในการดับเพลิง

หมวด 4

การป้องกันแหล่งก่อเกิดการกระจายตัวของความร้อน

ข้อ 21 ให้รัฐวิสาหกิจป้องกันแหล่งก่อเกิดการกระจายตัวของความร้อนดังต่อไปนี้

(1) ป้องกันมิให้เกิดกระแสไฟฟ้าลัดวงจรตามกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัยเกี่ยวกับไฟฟ้า

(2) ป้องกันอัคคีภัยจากเครื่องยนต์หรือปล่องไฟเพื่อมิให้เกิดลูกไฟหรือเขม่าไฟกระเด็นถูกวัตถุที่ติดไฟได้ เช่น นำวัตถุติดไฟออกจากบริเวณนั้น หรือจัดทำที่ครอบป้องกันลูกไฟหรือเขม่าไฟ

(3) ป้องกันอัคคีภัยที่เกิดจากการแผ่รังสี การนำหรือการพาความร้อนจากแหล่งกำเนิดความร้อนสูงไปสู่วัสดุที่ติดไฟได้ง่าย เช่น จัดทำฉนวนหุ้มหรือปิดกัน

(4) ป้องกันอัคคีภัยจากการทำงานที่เกิดการเสียดสีเสียดทานของเครื่องจักร เครื่องมือที่เกิดประกายไฟหรือความร้อนสูงที่อาจทำให้เกิดการลุกไหม้ได้ เช่น การซ่อมบำรุง หรือหยุดพักการใช้งาน

(5) เพื่อป้องกันการสะสมของไฟฟ้าสถิตย์ให้ต่อสายดินกับถังหรือท่อน้ำมัน เชื้อเพลิงสารเคมีหรือของเหลวไวไฟ โดยให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัยเกี่ยวกับไฟฟ้า

หมวด 5

วัตถุไวไฟและวัตถุระเบิด

ข้อ 22 ในกรณีที่รัฐวิสาหกิจมีหรือเก็บรักษาวัตถุไวไฟและวัตถุระเบิดไว้ในสถานประกอบการ ให้ปฏิบัติดังต่อไปนี้

(1) วัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดรวมตลอดถึงวัตถุที่เมื่ออยู่รวมกันแล้วจะเกิดปฏิกิริยาหรือการหมักหมมทำให้กลายเป็นวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิด ให้แยกเก็บโดยไม่ให้ปะปนกัน และต้องเก็บในห้องที่มีผนังทนไฟและประตูทนไฟที่ปิดได้เองและปิดกุญแจห้องทุกครั้งเมื่อไม่มีการปฏิบัติงานในห้องนั้นแล้ว

(2) วัตถุที่เป็นตัวเติมออกซิเจน หรือวัตถุที่ไวต่อการทำปฏิกิริยาแล้วเกิดการลุกได้ ให้แยกเก็บไว้ต่างหากในอาคารทนไฟ ซึ่งอยู่ห่างจากอาคารหรือวัตถุติดไฟในระยะที่ปลอดภัย

(3) ภาชนะที่ใช้บรรจุวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดรวมทั้งอุปกรณ์ประกอบต้องมีสภาพที่แข็งแรงทนทานได้รับการดูแลให้อยู่ในสภาพที่ปลอดภัยต่อการใช้งานอยู่เสมอ

(4) ภาชนะบรรจุที่ใช้ในการขนถ่ายวัตถุไวไฟ หรือวัตถุระเบิดต้องเป็นแบบที่เคลื่อนย้ายได้ด้วยความปลอดภัย

(5) ห้ามเก็บวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดไว้ที่บริเวณประตูเข้า-ออก บันไดหรือทางเดิน

(6) จัดให้มีการระบายอากาศที่เหมาะสมเพื่อให้เกิดความปลอดภัยในห้องเก็บและห้องปฏิบัติงานเกี่ยวกับวัตถุระเบิดหรือวัตถุไวไฟ และต้องป้องกันมิให้อากาศที่ระบายออกเป็นอันตรายต่อผู้อื่น

(7) ควบคุมมิให้เกิดการรั่วไหลหรือการระเหยของวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดที่จะเป็นสาเหตุให้เกิดการติดไฟ

(8) ต้องจัดทำป้าย "วัตถุระเบิดห้ามสูบบุหรี่" หรือ "วัตถุไวไฟห้ามสูบบุหรี่" แล้วแต่กรณีด้วยตัวอักษรสีแดงขนาดไม่ต่ำกว่าสี่สิบเซนติเมตรบนพื้นสีขาวติดไว้ให้เห็นได้ชัดเจนที่หน้าห้องเก็บวัตถุดังกล่าว และห้ามบุคคลที่ไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องเข้าไป

(9) ต้องจัดให้พนักงานที่ปฏิบัติงานเกี่ยวกับวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดซึ่งอาจเป็นอันตรายต่อการปฏิบัติงานในหน้าที่สวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลตามความเหมาะสมต่อการปฏิบัติงานนั้น ๆ

(10) อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ และอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยต่าง ๆ ต้องเป็นชนิดไม่ก่อให้เกิดประกายไฟ หรือเป็นสาเหตุของการเกิดเพลิงไหม้ได้

ข้อ 23 ในกรณีที่วัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดเป็นชนิดของเหลว นอกจากการปฏิบัติตามข้อ 22 แล้ว รัฐวิสาหกิจต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

(1) การเก็บรักษาและขนถ่ายน้ำมันเชื้อเพลิงให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการเก็บรักษาน้ำมันเชื้อเพลิง

(2) การเก็บรักษาวัตถุไวไฟและวัตถุระเบิดชนิดของเหลวไว้ในอาคาร

ก. ต้องเก็บไว้ในห้องที่มีประตูชนิดที่ปิด-เปิดได้เอง ประตูและผนังห้องต้องสร้างด้วยวัตถุทนไฟ และสามารถกักของเหลวมิให้ไหลออกภายนอกได้ ผนังต้องมีความลาดเอียงหรือเป็นรางระบายของเหลวที่ซึ่งออกไปยังที่ปลอดภัยได้

ข. การเก็บวัตถุไวไฟและวัตถุระเบิดชนิดของเหลวในห้องเก็บภายในอาคาร จะต้องมึปริมาณขนาด ความทนไฟและพื้นที่ของห้องเป็นอัตราส่วนต่อปริมาณวัตถุดังกล่าว ดังต่อไปนี้

1. ห้องที่มีขนาดตั้งแต่สี่สิบตารางเมตรแต่ไม่ถึงสี่สิบเจ็ดตารางเมตร ซึ่งไม่มีการจัดระบบป้องกันอัคคีภัยไว้ ห้องนั้นต้องสามารถทนไฟได้ไม่น้อยกว่าหนึ่งชั่วโมง จึงสามารถเก็บวัตถุระเบิดหรือวัตถุไวไฟชนิดของเหลวได้ไม่เกินแปดสิบลิตรต่อหนึ่งตารางเมตร

2. ห้องที่มีขนาดตั้งแต่สี่สิบตารางเมตรแต่ไม่ถึงสี่สิบเจ็ดตารางเมตร และมี การจัดระบบป้องกันอัคคีภัยไว้ ห้องนั้นต้องสามารถทนไฟได้ไม่น้อยกว่าหนึ่งชั่วโมง จึงสามารถ เก็บวัตถุระเบิดหรือวัตถุไวไฟชนิดของเหลวได้ไม่เกินสองร้อยลิตรต่อหนึ่งตารางเมตร

3. ห้องที่มีขนาดสี่สิบเจ็ดตารางเมตร ซึ่งไม่มีการจัดระบบป้องกันอัคคีภัยไว้ ห้องนั้นต้องสามารถทนไฟได้ไม่น้อยกว่าสองชั่วโมง จึงสามารถเก็บวัตถุระเบิดหรือวัตถุไวไฟ ชนิดของเหลวได้ไม่เกินหนึ่งร้อยหกสิบสามลิตรต่อหนึ่งตารางเมตร

4. ห้องที่มีขนาดสี่สิบเจ็ดตารางเมตร และมีการจัดระบบป้องกันอัคคีภัยไว้ สามารถเก็บวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลวได้ไม่เกินสี่ร้อยแปดลิตรต่อตารางเมตร

ค. ภายในห้องเก็บวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลวต้องจัดให้มีทางเดินสู่ ประตูทางออกกว้างอย่างน้อยหนึ่งเมตร และห้ามมิให้มีสิ่งกีดขวางทาง

ง. วัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลวที่มีปริมาณมากกว่าที่อนุญาตให้เก็บ ในห้องเก็บของภายในอาคาร ต้องนำไปเก็บไว้นอกอาคารโดยให้ปฏิบัติตามข้อ 28(3)

(3) การเก็บวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลวไว้นอกอาคาร รัฐวิสาหกิจ ต้องปฏิบัติดังนี้

ก. ปริมาณวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลวที่บรรจุในภาชนะแต่ละใบ จะต้องไม่เกินสองร้อยลิตร

ข. ในกรณีที่ภาชนะที่ใช้บรรจุเป็นชนิดยกเคลื่อนย้ายได้ และสามารถบรรจุ วัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลวได้เกินสองร้อยลิตร ต้องมีช่องระบายอากาศฉุกเฉิน และมีเครื่องดูดถ่ายวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลวจากข้างบนของภาชนะ หรือใช้ท่อปิด ที่มีก๊อกปิดได้เองจะใช้ความดันจากภาชนะหรืออุปกรณ์อื่นในการถ่ายเทไม่ได้

ค. กองวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลวที่มีปริมาณรวมกันไม่เกิน สี่พันลิตร แต่ละกองต้องห่างกันไม่น้อยกว่าหนึ่งเมตรห้าสิบเซนติเมตร กรณีที่มีปริมาณ เกินสี่พันลิตร แต่ไม่เกินแปดพันแปดร้อยลิตร แต่ละกองต้องห่างกันไม่น้อยกว่าห้าเมตร

ง. ห้ามกองวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลวที่มีปริมาณรวมกันเกิน แปดพันแปดร้อยลิตร

จ. ต้องมีช่องทางเดินจากจุดติดตั้งเครื่องดับเพลิงไปสู่กองวัตถุซึ่งมีความกว้างไม่น้อยกว่าสี่เมตร และไม่มีสิ่งกีดขวางทาง

ฉ. บริเวณพื้นที่ใช้วางภาชนะบรรจุวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลวต้องมีลักษณะลาดเอียง หรือมีรางน้ำ หรือเขื่อนกันที่สามารถระบายสิ่งที่รั่วไหล หรือระบายน้ำบนดิน หรือน้ำฝนได้ ปลายทางที่ระบายออกต้องเป็นที่ปลอดภัยจากอัคคีภัย

ช. บริเวณที่ใช้เก็บวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลวต้องไม่ปล่อยให้มีหน้าชั้นรก มีขยะหรือวัตถุติดไฟประเภทอื่น ๆ ที่อาจทำให้เกิดอัคคีภัยได้

(4) การป้องกันอัคคีภัยบริเวณที่เก็บวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลว

ก. รัฐวิสาหกิจต้องติดตั้งเครื่องดับเพลิงแบบมือถือชนิดไม่ต่ำกว่า 20-ปี ไม่น้อยกว่าหนึ่งเครื่องบริเวณหน้าห้องที่ใช้เก็บวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลว โดยมีระยะห่างจากประตูห้องนั้นไม่น้อยกว่าสามเมตร

ข. ในกรณีที่ใช้เก็บวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลวไว้ภายนอกอาคาร ต้องจัดให้มีเครื่องดับเพลิงแบบมือถือชนิด 20-ปี ไม่น้อยกว่าหนึ่งเครื่อง โดยมีระยะห่างจากบริเวณที่เก็บวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลวไม่น้อยกว่าแปดเมตรและไม่เกินยี่สิบสี่เมตร

(5) การป้องกันอันตรายจากการชนถ่ายวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลว

ก. บริเวณที่มีการถ่ายเทวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลวที่มีปริมาณตั้งแต่ยี่สิบลิตรขึ้นไป ต้องห่างจากบริเวณปฏิบัติงานอื่น ๆ ไม่น้อยกว่าแปดเมตร หรือมีผนังปิดกั้นที่สร้างด้วยวัสดุทนไฟอย่างน้อยหนึ่งชั่วโมง และต้องจัดให้มีการระบายอากาศเพื่อมิให้มีความเข้มข้นของไอระเหยที่สามารถติดไฟได้

ข. การขนถ่ายจากภาชนะหรือถังที่อยู่ภายในหรือนอกอาคารชนิดติดตรึงกับที่ ต้องใช้ระบบท่อปิด ในกรณีที่ใช้ภาชนะขนาดเล็กชนิดที่เคลื่อนย้ายได้ อาจเลือกใช้วิธีกาลักน้ำ หรือปั๊มที่มีวาล์วซึ่งสามารถปิดได้เองในการขนถ่าย ห้ามใช้วิธีอัดอากาศ

ค. ต้องป้องกันมิให้มีการรั่วไหลหรือหกของวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลว ถ้ามีการรั่วไหลหรือหกต้องขจัดโดยการดูด ซ้ำ หรือระบายให้ออกในที่ปลอดภัย

ง. วัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลวที่นำไปใช้ในบริเวณที่ปฏิบัติงาน ต้องห่างจากแหล่งกำเนิดความร้อนไม่น้อยกว่าสิบหกเมตร เว้นแต่จะมีการป้องกันไว้อย่างปลอดภัย

จ. วัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลวเมื่อยังไม่ต้องการใช้งานต้องเก็บไว้ในภาชนะที่ปิดอย่างมิดชิด

ฉ. ต้องจัดให้มีเครื่องดับเพลิงชนิดไม่ต่ำกว่า 20-ปี ไม่น้อยกว่าหนึ่งเครื่องไว้บนยานพาหนะที่ใช้ในการขนส่งหรือขนถ่ายวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิดชนิดของเหลว

ข้อ 24 การเก็บถังก๊าซชนิดเคลื่อนย้ายได้ ชนิดของเหลว ให้รัฐวิสาหกิจปฏิบัติ
ดังต่อไปนี้

- (1) ในกรณีที่เก็บถังก๊าซไว้ภายนอกอาคารต้องเก็บไว้ในที่เปิดโล่ง ที่มี
การป้องกันความร้อนให้มีอุณหภูมิสูงกว่าที่ผู้ผลิตกำหนดไว้
- (2) ถ้าเก็บถังก๊าซไว้ในอาคารต้องแยกเก็บไว้ในห้องที่มีผนังทนไฟ
- (3) ห้ามเก็บถังก๊าซไว้ใกล้วัตถุที่ลุกไหม้ได้ง่าย

ข้อ 25 การป้องกันอันตรายจากถ่านหิน เชลลูลอสต์ หรือของแข็งที่ติดไฟง่าย
ให้รัฐวิสาหกิจปฏิบัติดังนี้

- (1) การเก็บถ่านหินในที่โล่งแจ้งต้องพรมน้ำให้เปียกชื้นตลอดเวลาและอัดทับ
ให้แน่นเพื่อป้องกันการลุกไหม้เอง และห้ามกองสูงเกินสามเมตร
- (2) ถ่านหินที่บดแล้วหรือชนิดผงที่มีอุณหภูมิสูงกว่าหกสิบห้าองศาเซลเซียส
ต้องทำให้เย็นก่อนนำไปเก็บใส่ไว้ในถังหรือภาชนะทนไฟ
- (3) ถังหรือภาชนะที่ใช้เก็บถ่านหิน หรือผงแร่ที่ลุกไหม้ได้ง่ายต้องสร้างด้วย
วัตถุทนไฟที่มีฝาปิดมิดชิด และต้องเก็บไว้ให้ห่างไกลจากแหล่งความร้อน
- (4) การเก็บเชลลูลอสต์หรือของแข็งที่ติดไฟได้ง่ายในไซโล ถัง หรือภาชนะ
ต้องทำการป้องกันการผสมกับอากาศที่จะลุกไหม้ได้ เช่น การระบายอากาศ และการป้องกันการ
การลุกไหม้จากแหล่งความร้อน

ข้อ 26 การเก็บวัตถุที่ติดไฟได้ง่าย เช่น ไม้ กระดาษ ขนสัตว์ ฟาง
หรือสิ่งอื่นใดที่มีคุณสมบัติคล้ายคลึงกัน ในกรณีที่มีจำนวนมากให้รัฐวิสาหกิจแยกเก็บไว้ใน
อาคารต่างหาก หรือเก็บในห้องทนไฟ หลังคาหรือฝ้าห้องต้องไม่ทำด้วยแก้วหรือวัตถุโปร่งใสที่
แสงแดดส่องตรงเข้าไปได้ ถ้ามีจำนวนน้อยให้เก็บไว้ในภาชนะทนไฟ หรือถังโลหะที่มีฝาปิด

ข้อ 27 ให้รัฐวิสาหกิจจัดให้พนักงานที่ปฏิบัติงานเกี่ยวกับวัตถุไวไฟหรือวัตถุระเบิด
สวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล เช่น ถุงมือ หน้ากาก เสื้อผ้า รองเท้า
ที่สามารถป้องกันวัตถุไวไฟ หรือวัตถุระเบิดชนิดนั้นได้

หมวด 6

การกำจัดของเสียที่ติดไฟได้ง่าย

ข้อ 28 ให้รัฐวิสาหกิจปฏิบัติเกี่ยวกับของเสียที่ติดไฟง่ายตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

- (1) ต้องเก็บรวบรวมของเสียที่ติดไฟได้ง่ายไว้ในภาชนะปิดที่เป็นโลหะ

หมวด 8

ระบบสัญญาณแจ้งเหตุเพลิงไหม้และการฝึกซ้อมดับเพลิง

ข้อ 32 ให้รัฐวิสาหกิจจัดให้มีระบบสัญญาณแจ้งเหตุเพลิงไหม้ในสถานประกอบการ โดยให้ปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

(1) สถานประกอบการตั้งแต่สองชั้นขึ้นไปต้องติดตั้งระบบสัญญาณแจ้งเหตุเพลิงไหม้ชนิดเปล่งเสียงให้พนักงานที่ทำงานภายในอาคารได้ยินอย่างทั่วถึง โดยมีระดับความดังของเสียงไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยเดซิเบล (เอ) วัดห่างจากจุดกำเนิดของเสียงหนึ่งเมตรโดยรอบ

(2) อุปกรณ์ที่ทำให้เครื่องเปล่งเสียงสัญญาณแจ้งเหตุเพลิงไหม้ทำงาน ต้องอยู่ในที่เด่นชัด เข้าไปถึงง่ายหรืออยู่ในเส้นทางหนีไฟ โดยต้องติดตั้งทุกชั้นและมีระยะห่างจากจุดที่พนักงานทำงานไม่เกินสามสิบเมตร

(3) สัญญาณแจ้งเหตุเพลิงไหม้จะต้องมีเสียงที่แตกต่างไปจากเสียงที่ใช้ในสถานประกอบการทั่วไป และห้ามใช้เสียงดังกล่าวในกรณีอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกัน

(4) ต้องจัดให้มีการทดสอบประสิทธิภาพในการทำงานของระบบสัญญาณแจ้งเหตุเพลิงไหม้อย่างน้อยเดือนละหนึ่งครั้ง

(5) สำหรับกิจการโรงพยาบาลหรือสถานที่ที่ไม่ต้องการให้ใช้เสียงจะต้องจัดให้มีอุปกรณ์หรือมาตรการอื่นใด เช่น สัญญาณไฟ รหัสที่สามารถแจ้งเหตุเพลิงไหม้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อ 33 ให้รัฐวิสาหกิจจัดให้มีการฝึกซ้อมดับเพลิง ดังต่อไปนี้

(1) สถานประกอบการที่มีสภาพเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัยอย่างปานกลางหรืออย่างร้ายแรงต้องจัดให้มีกลุ่มพนักงานเพื่อปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการป้องกันและระงับอัคคีภัย และมีผู้อำนวยการป้องกันและระงับอัคคีภัยเป็นผู้อำนวยการในการดำเนินงานทั้งระบบประจำสถานประกอบการตลอดเวลา

(2) ต้องจัดให้ผู้ที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการป้องกันและระงับอัคคีภัย เข้าร่วมการฝึกอบรมเกี่ยวกับการป้องกันและระงับอัคคีภัย การใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ ในการดับเพลิง การปฐมพยาบาลและการช่วยเหลือกรณีฉุกเฉิน

ข้อ 34 ให้รัฐวิสาหกิจจัดให้มีการฝึกซ้อมอพยพพนักงานออกจากอาคารไปตามเส้นทางหนีไฟ ตามที่กำหนดในข้อ 12

ข้อ 35 ให้รัฐวิสาหกิจจัดให้มีการฝึกซ้อมดับเพลิงและการฝึกซ้อมหนีไฟ อย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง

ในกรณีที่รัฐวิสาหกิจจัดให้มีการฝึกซ้อมดับเพลิงหรือฝึกซ้อมหนีไฟเอง ให้ส่งแผนและรายละเอียดเกี่ยวกับการฝึกซ้อมต่ออธิบดี เพื่อให้ความเห็นชอบก่อนการฝึกซ้อมไม่น้อยกว่าสามสิบวัน

ถ้ารัฐวิสาหกิจไม่สามารถฝึกซ้อมดับเพลิงหรือหนีไฟได้เองให้ขอความร่วมมือหน่วยงานดับเพลิงท้องถิ่นหรือหน่วยงานที่ทางราชการรับรองช่วยดำเนินการฝึกซ้อม

ให้รัฐวิสาหกิจจัดทำรายงานผลการฝึกซ้อมตามแบบที่อธิบดีกำหนดยื่นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ภายในสามสิบวันนับแต่วันเสร็จสิ้นการฝึกซ้อม

หมวด 9

เบ็ดเตล็ด

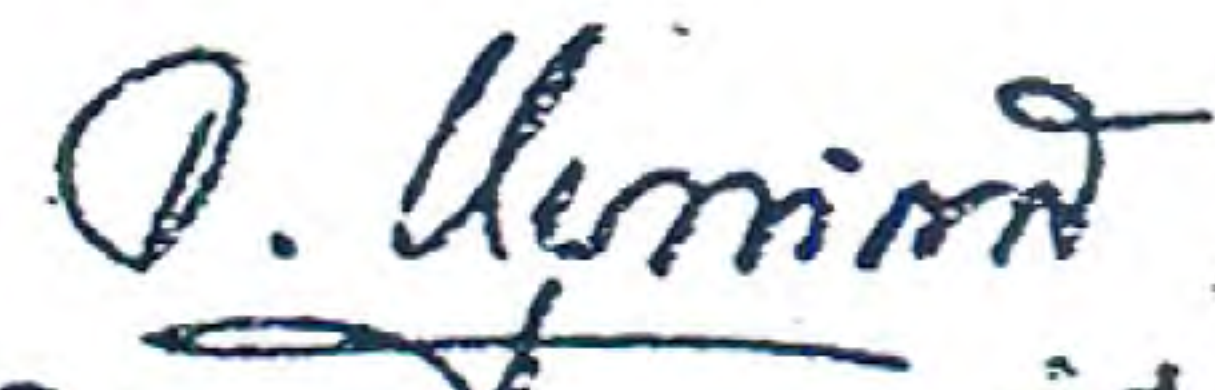
ข้อ 36 พนักงานต้องใช้อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลที่รัฐวิสาหกิจจัดให้ตามประกาศนี้

ข้อ 37 ให้รัฐวิสาหกิจเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายในการปฏิบัติตามประกาศนี้

ข้อ 38 เมื่อปรากฏว่ารัฐวิสาหกิจหรือพนักงานฝ่าฝืนประกาศนี้ พนักงานเจ้าหน้าที่อาจให้คำแนะนำเป็นหนังสือให้ปฏิบัติภารกิจถูกต้องภายในเวลาที่กำหนดไว้

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ 7 เมษายน พ.ศ. 2535

พลเอก
(อัครราชทูต สอนักก)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย
ประธานคณะกรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์

ตำแหน่ง

(นายพิชา อินทรเทพ)

เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป 6

ประกาศคณะกรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์
เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกกรรมการผู้แทน
ฝ่ายพนักงาน

ประกาศคณะกรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์
เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงาน

โดยที่ประกาศคณะกรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ เรื่อง คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ลงวันที่ 9 พฤศจิกายน 2538 กำหนดให้ รัฐวิสาหกิจต้องจัดให้มีคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ประกอบด้วย กรรมการผู้แทนฝ่ายบริหารและกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงานและ ตามข้อ 4(2) กำหนดการคัดเลือกกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงาน ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์กำหนด คณะกรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์จึงกำหนด หลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงาน ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 การคัดเลือกกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงาน ให้คัดเลือกจากพนักงาน ซึ่งหมายถึง พนักงานตามพระราชบัญญัติพนักงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. 2534 และเป็น ผู้ปฏิบัติงานอยู่ในสถานประกอบการนั้น

กรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงานตามวรรคหนึ่ง ควร เป็นผู้มีความรู้ความเข้าใจและเห็น ความสำคัญของการปฏิบัติหน้าที่ ในฐานะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อม ในการทำงาน ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นผู้มีส่วนร่วมในการส่งเสริมและสนับสนุนให้เกิดความปลอดภัยใน การทำงานอย่างแท้จริง

ข้อ 2 รัฐวิสาหกิจที่มีสมาคมพนักงานรัฐวิสาหกิจตามพระราชบัญญัติพนักงาน รัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. 2534 ให้รัฐวิสาหกิจแจ้งสมาคมพนักงานรัฐวิสาหกิจ ภายใน เจ็ดวัน นับแต่วันที่ประกาศคณะกรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ เรื่อง คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงานมีผล ใช้บังคับ หรือภายใน เจ็ดวัน นับแต่วันที่ มี พนักงานเพิ่มขึ้นครบห้าสิบคนหลังจากวันที่ประกาศดังกล่าวมีผล ใช้บังคับ เพื่อทำการคัดเลือก พนักงาน ในสถานประกอบการนั้น เป็นกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงาน

ให้สมาคมพนักงานรัฐวิสาหกิจทำการคัดเลือกกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงานภายใน เจ็ดวัน นับแต่วันที่ ได้รับแจ้งจากรัฐวิสาหกิจและแจ้งรายชื่อผู้ที่ได้รับการคัดเลือก ให้รัฐวิสาหกิจ ทราบภายในสามวันนับแต่วันที่ ได้ทำการคัดเลือก

ข้อ 3 กรณีที่รัฐวิสาหกิจใดไม่มีสมาคมพนักงานรัฐวิสาหกิจตามข้อ 2 ให้รัฐวิสาหกิจนั้น แต่งตั้งพนักงานผู้ซึ่งไม่ประสงค์จะรับการคัดเลือกเป็นกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงาน จำนวนไม่น้อยกว่าสามคนแต่ไม่เกินห้าคน เป็นคณะกรรมการดำเนินการคัดเลือกกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงาน ภายในเจ็ดวัน นับแต่วันที่ประกาศคณะกรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ เรื่อง คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงาน มีผลใช้บังคับ หรือภายในเจ็ดวัน นับแต่วันที่พนักงานเพิ่มขึ้นครบห้าสิบคนหลังจากประกาศดังกล่าวมีผลใช้บังคับ

ข้อ 4 ให้รัฐวิสาหกิจแจ้งให้พนักงานที่ได้รับแต่งตั้ง เป็นคณะกรรมการดำเนินการคัดเลือกทราบ และเปิดประกาศรายชื่อคณะกรรมการดำเนินการคัดเลือกไว้ในที่เปิดเผยเพื่อให้พนักงานทราบโดยทั่วกัน ภายในสามวันนับแต่วันที่แต่งตั้ง

ข้อ 5 ให้คณะกรรมการดำเนินการคัดเลือกตามข้อ 3 ดำเนินการดังนี้

(1) ประกาศกำหนดวัน เวลา และสถานที่รับสมัครเป็นกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงาน ภายในสามวันนับแต่วันที่รับแจ้งจากรัฐวิสาหกิจ

(2) กำหนดวัน เวลา เริ่มต้นและสิ้นสุด ให้พนักงานยื่นใบสมัครภายในระยะเวลาไม่เกินห้าวันนับจากวันประกาศรับสมัคร

(3) ประกาศจำนวนกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงานที่จะได้รับการคัดเลือก (จำนวน 2 คน สำหรับสถานประกอบกิจการที่มีพนักงานตั้งแต่ 50-99 คน จำนวน 3 คน สำหรับสถานประกอบกิจการที่มีพนักงานตั้งแต่ 100-499 คน จำนวน 5 คน สำหรับสถานประกอบกิจการที่มีพนักงานตั้งแต่ 500 คนขึ้นไป หรือตามจำนวนที่รัฐวิสาหกิจกับฝ่ายพนักงานตกลงกัน แต่ต้องไม่น้อยกว่าจำนวนข้างต้น)

ข้อ 6 ให้พนักงานในสถานประกอบกิจการทุกคนซึ่งมิใช่ผู้ได้รับการแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการดำเนินการคัดเลือก มีสิทธิสมัครเป็นกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงานภายในระยะเวลาตามข้อ 5(2)

ข้อ 7 เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาการรับสมัครตามข้อ 5(2) แล้ว หากปรากฏว่ามีพนักงานสมัคร เข้ารับการคัดเลือก เท่ากับจำนวนกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงานตามข้อ 5(3) ให้ถือว่าพนักงานที่สมัคร เข้ารับการคัดเลือกนั้น เป็นกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงานทุกคน

ข้อ 8 ในกรณีมีผู้สมัครไม่ครบ ให้คณะกรรมการดำเนินการคัดเลือกแจ้งชื่อผู้สมัครนั้น ให้รัฐวิสาหกิจทราบภายในสามวันนับแต่วันสิ้นสุดการรับสมัคร โดยให้ถือว่าผู้สมัครนั้น เป็นกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงาน และให้คณะกรรมการดำเนินการคัดเลือกเป็นผู้คัดเลือกกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงาน ในส่วนที่ขาด ภายในกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันสิ้นสุดการรับสมัคร

/ ใน...

ในกรณีไม่มีผู้สมัคร เข้ารับการคัดเลือก ให้คณะกรรมการดำเนินการคัดเลือก เป็นผู้คัดเลือกกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงานทั้งจำนวน ภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการดำเนินการคัดเลือกแจ้งชื่อกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงานที่ได้รับการคัดเลือกให้รัฐวิสาหกิจทราบภายในสามวันนับแต่วันคัดเลือก

ข้อ 9 ในกรณีที่ผู้สมัครเกินกว่าจำนวนกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงานตามข้อ 5(3) ให้คณะกรรมการดำเนินการคัดเลือกดำเนินการ เพื่อให้ได้รายชื่อกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงานภายในสิบวันนับแต่วันสิ้นสุดการประกาศรับสมัคร โดยให้ดำเนินการดังนี้

- (1) ประกาศรายชื่อและหมายเลขประจำตัวผู้สมัคร
- (2) ประกาศกำหนดสถานที่ วัน เวลา ลงคะแนนคัดเลือกกรรมการผู้แทนฝ่าย

พนักงาน

- (3) จัดให้มีบัตรคัดเลือกกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงาน
- (4) จัดเก็บหรือกล่องรับบัตรคัดเลือกกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงาน

ข้อ 10 ให้คณะกรรมการดำเนินการคัดเลือกมอบบัตรคัดเลือกให้แก่พนักงานผู้ใช้สิทธิ โดยให้คณะกรรมการดำเนินการคัดเลือกจัดแจ้งชื่อของพนักงานผู้มาใช้สิทธิไว้เป็นหลักฐานให้พนักงานผู้ใช้สิทธิ เขียนชื่อ หรือหมายเลขประจำตัวของผู้สมัครลงในบัตรคัดเลือกแล้วมอบให้คณะกรรมการดำเนินการคัดเลือกหย่อนลงในหีบ หรือกล่องรับบัตรคัดเลือกกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงาน

ให้คณะกรรมการดำเนินการคัดเลือกตรวจนับคะแนนในที่เปิดเผย หลังจากสิ้นสุดเวลาลงคะแนนแล้ว

ให้คณะกรรมการดำเนินการคัดเลือกรวมคะแนนที่ผู้สมัครแต่ละคนได้รับ โดยเปิดเผยเรียงลำดับตามคะแนนจากมากไปหาน้อย

ให้คณะกรรมการดำเนินการคัดเลือกประกาศผลการคัดเลือกให้พนักงานทราบทั่วกัน และแจ้งรายชื่อกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงานและกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงานสำรองให้รัฐวิสาหกิจทราบในวันถัดไป นับแต่วันคัดเลือกสิ้นสุดลง

ข้อ 11 ให้รัฐวิสาหกิจแต่งตั้งกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงานที่ได้รับการคัดเลือกจากสมาคมพนักงานรัฐวิสาหกิจหรือคณะกรรมการดำเนินการคัดเลือก เป็นคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานตามกฎหมาย

ข้อ 12 ในกรณีที่สมาคมพนักงานรัฐวิสาหกิจ หรือคณะกรรมการดำเนินการคัดเลือกแล้วแต่กรณี ไม่สามารถดำเนินการ เพื่อให้ได้มาซึ่งกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงานตามที่กฎหมายกำหนด ให้รัฐวิสาหกิจ เป็นผู้ดำเนินการคัดเลือก

/ข้อ 13...

ข้อ 13 สถานประกอบกิจการในรัฐวิสาหกิจใดที่มีพนักงานตั้งแต่ห้าสิบคนขึ้นไป แต่ไม่ถึงหนึ่งร้อยคน ซึ่งไม่มีสมาคมพนักงานรัฐวิสาหกิจในรัฐวิสาหกิจนั้น คณะกรรมการดำเนินการคัดเลือกอาจจัดประชุมพนักงานพร้อมกันทั้งสถานประกอบกิจการ เพื่อคัดเลือกกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงาน ก็ได้กระทำได้

การประชุมตามวรรคหนึ่ง ต้องประกอบด้วยพนักงาน เกินถึงหนึ่งของพนักงานทั้งหมด ในสถานประกอบกิจการนั้น

ให้ผู้ได้รับคะแนนสูงสุดตามลำดับ เป็นผู้ที่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงาน นอกนั้น เป็นกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงานสำรอง

ให้คณะกรรมการดำเนินการคัดเลือกประกาศผลการคัดเลือก ให้พนักงานทราบทั่วกัน และแจ้งรายชื่อกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงานที่ได้รับการคัดเลือกและกรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงานสำรอง ให้รัฐวิสาหกิจทราบภายในสามวันนับแต่การประชุมคัดเลือกสิ้นสุดลง

ข้อ 14 ให้กรรมการผู้แทนฝ่ายพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งตามข้อ 11 ข้อ 12 หรือ ข้อ 13 แล้วแต่กรณี มีสิทธิและหน้าที่ในฐานะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงาน นับแต่วันที่ได้รับการแต่งตั้ง เป็นต้นไป

ข้อ 15 ให้รัฐวิสาหกิจเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายในการปฏิบัติตามประกาศนี้

ประกาศ ณ วันที่ 2๕ ธันวาคม พ.ศ. 2538

(ลงชื่อ) นายพิศาล มุลศาสตร์สาร

(นายพิศาล มุลศาสตร์สาร)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม
ประธานคณะกรรมการรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์

กฎกระทรวง

กำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย
และสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับความร้อน แสงสว่าง และเสียง

พ.ศ. ๒๕๕๙

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ และมาตรา ๑๐๓ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครอง
แรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพ
ของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๑ มาตรา ๓๕ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงแรงงานออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ กฎกระทรวงนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๒ ในกฎกระทรวงนี้

“อุณหภูมิเวตบัลบโกลบ” (Wet Bulb Globe Temperature-WBGT) หมายความว่า

(๑) อุณหภูมิที่วัดเป็นองศาเซลเซียสซึ่งวัดนอกอาคารที่ไม่มีแสงแดดหรือในอาคาร
มีระดับความร้อนเท่ากับ ๐.๗ เท่าของอุณหภูมิที่อ่านค่าจากเทอร์โมมิเตอร์กระเปาะเปียกตามธรรมชาติ
บวก ๐.๓ เท่าของอุณหภูมิที่อ่านค่าจากโกลบเทอร์โมมิเตอร์ หรือ

(๒) อุณหภูมิที่วัดเป็นองศาเซลเซียสซึ่งวัดนอกอาคารที่มีแสงแดดมีระดับความร้อน
เท่ากับ ๐.๗ เท่าของอุณหภูมิที่อ่านค่าจากเทอร์โมมิเตอร์กระเปาะเปียกตามธรรมชาติ บวก ๐.๒ เท่า
ของอุณหภูมิที่อ่านค่าจากโกลบเทอร์โมมิเตอร์ และบวก ๐.๑ เท่าของอุณหภูมิที่อ่านค่าจาก
เทอร์โมมิเตอร์กระเปาะแห้ง

“ระดับความร้อน” หมายความว่า อุณหภูมิเวตบัลบโกลบในบริเวณที่ลูกจ้างทำงาน
ตรวจวัดโดยค่าเฉลี่ยในช่วงเวลาสองชั่วโมงที่มีอุณหภูมิเวตบัลบโกลบสูงสุดของการทำงานปกติ

“สภาวะการทำงาน” หมายความว่า สภาวะแวดล้อมซึ่งปรากฏอยู่ในบริเวณที่ทำงานของ
ลูกจ้างซึ่งรวมถึงสภาพต่าง ๆ ในบริเวณที่ทำงาน เครื่องจักร อาคาร สถานที่ การระบายอากาศ ความร้อน
แสงสว่าง เสียง ตลอดจนจนสภาพและลักษณะการทำงานของลูกจ้างด้วย

“งานเบา” หมายความว่า ลักษณะงานที่ใช้แรงน้อยหรือใช้กำลังงานที่ทำให้เกิดการ
เผาผลาญอาหารในร่างกายไม่เกิน ๒๐๐ กิโลแคลอรีต่อชั่วโมง เช่น งานเขียนหนังสือ งานพิมพ์ดีด
งานบันทึกข้อมูล งานเย็บจักร งานนั่งตรวจสอบผลิตภัณฑ์ งานประกอบชิ้นงานขนาดเล็ก งานบังคับ
เครื่องจักรด้วยเท้า การยืนคุมงาน หรืองานอื่นที่เทียบเคียงได้กับงานดังกล่าว

“งานปานกลาง” หมายความว่า ลักษณะงานที่ใช้แรงปานกลางหรือใช้กำลังงานที่ทำให้เกิดการเผาผลาญอาหารในร่างกายเกิน ๒๐๐ กิโลแคลอรีต่อชั่วโมง ถึง ๓๕๐ กิโลแคลอรีต่อชั่วโมง เช่น งานยก ลาก ดัน หรือเคลื่อนย้ายสิ่งของด้วยแรงปานกลาง งานตอกตะปู งานตะไบ งานขับรถบรรทุก งานขับรถแทรกเตอร์ หรืองานอื่นที่เทียบเคียงได้กับงานดังกล่าว

“งานหนัก” หมายความว่า ลักษณะงานที่ใช้แรงมาก หรือใช้กำลังงานที่ทำให้เกิดการเผาผลาญอาหารในร่างกายเกิน ๓๕๐ กิโลแคลอรีต่อชั่วโมง เช่น งานที่ใช้พลั่วหรือเสียมขุดตัก งานเลื่อยไม้ งานเจาะไม้เนื้อแข็ง งานทุบโดยใช้ฆ้อนขนาดใหญ่ งานยกหรือเคลื่อนย้ายของหนักขึ้นที่สูงหรือที่ลาดชัน หรืองานอื่นที่เทียบเคียงได้กับงานดังกล่าว

หมวด ๑

ความร้อน

ข้อ ๓ ให้นายจ้างควบคุมและรักษาระดับความร้อนภายในสถานประกอบกิจการที่มีลูกจ้างทำงานอยู่มิให้เกินมาตรฐาน ดังต่อไปนี้

(๑) งานที่ลูกจ้างทำในลักษณะงานเบาต้องมีมาตรฐานระดับความร้อนไม่เกินค่าเฉลี่ยอุณหภูมิเวตบัลบ์โกลบ ๓๔ องศาเซลเซียส

(๒) งานที่ลูกจ้างทำในลักษณะงานปานกลางต้องมีมาตรฐานระดับความร้อนไม่เกินค่าเฉลี่ยอุณหภูมิเวตบัลบ์โกลบ ๓๒ องศาเซลเซียส

(๓) งานที่ลูกจ้างทำในลักษณะงานหนักต้องมีมาตรฐานระดับความร้อนไม่เกินค่าเฉลี่ยอุณหภูมิเวตบัลบ์โกลบ ๓๐ องศาเซลเซียส

ข้อ ๔ ในกรณีที่ภายในสถานประกอบกิจการมีระดับความร้อนเกินมาตรฐานที่กำหนดในข้อ ๓ ให้นายจ้างดำเนินการปรับปรุงหรือแก้ไขสภาวะการทำงานทางด้านวิศวกรรมให้ระดับความร้อนไม่เกินมาตรฐาน หากได้ดำเนินการปรับปรุงหรือแก้ไขสภาวะการทำงานแล้ว ยังควบคุมให้เป็นไปตามมาตรฐานดังกล่าวไม่ได้ ให้นายจ้างปิดประกาศเตือนให้ลูกจ้างทราบว่าบริเวณนั้นอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของลูกจ้าง และนายจ้างต้องจัดให้ลูกจ้างสวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลตามที่กำหนดไว้ในหมวด ๔ ตลอดเวลาที่ทำงาน

หมวด ๒
แสงสว่าง

ข้อ ๕ นายจ้างต้องจัดให้สถานประกอบกิจการมีความเข้มของแสงสว่าง ดังต่อไปนี้

(๑) ไม่ต่ำกว่ามาตรฐานที่กำหนดไว้ในตารางที่ ๑ ท้ายกฎกระทรวงนี้ สำหรับบริเวณพื้นที่ทั่วไปภายในสถานประกอบกิจการ เช่น ทางเดิน ห้องน้ำ ห้องพัก

(๒) ไม่ต่ำกว่ามาตรฐานที่กำหนดไว้ในตารางที่ ๒ ท้ายกฎกระทรวงนี้ สำหรับบริเวณพื้นที่ใช้ประโยชน์ในกระบวนการผลิตที่ลูกจ้างทำงาน

(๓) ไม่ต่ำกว่ามาตรฐานที่กำหนดไว้ในตารางที่ ๓ ท้ายกฎกระทรวงนี้ สำหรับบริเวณที่ลูกจ้างต้องทำงานโดยใช้สายตามองเฉพาะจุดหรือต้องใช้สายตาอยู่กับที่ในการทำงาน

(๔) ไม่ต่ำกว่ามาตรฐานเทียบเคียงที่กำหนดไว้ในตารางที่ ๔ ท้ายกฎกระทรวงนี้ สำหรับบริเวณที่ลูกจ้างต้องทำงานโดยใช้สายตามองเฉพาะจุดหรือต้องใช้สายตาอยู่กับที่ในการทำงาน ในกรณีที่ความเข้มของแสงสว่าง ณ ที่ที่ให้ลูกจ้างทำงานมิได้กำหนดมาตรฐานไว้ในตารางที่ ๓

(๕) ไม่ต่ำกว่ามาตรฐานที่กำหนดไว้ในตารางที่ ๕ ท้ายกฎกระทรวงนี้ สำหรับบริเวณรอบ ๆ สถานที่ลูกจ้างต้องทำงานโดยใช้สายตามองเฉพาะจุด

ข้อ ๖ นายจ้างต้องใช้หรือจัดให้มีฉาก แผ่นฟิล์มกรองแสง หรือมาตรการอื่นที่เหมาะสมและเพียงพอ เพื่อป้องกันมิให้แสงตรงหรือแสงสะท้อนจากแหล่งกำเนิดแสงหรือดวงอาทิตย์ที่มีแสงจ้าส่องเข้านัยน์ตาลูกจ้างโดยตรงในขณะที่ทำงาน ในกรณีที่ไมอาจป้องกันได้ ต้องจัดให้ลูกจ้างสวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลตามที่กำหนดไว้ในหมวด ๔ ตลอดเวลาที่ทำงาน

ข้อ ๗ ในกรณีที่ลูกจ้างต้องทำงานในสถานที่มืด ทึบ คับแคบ เช่น ในถ้ำ อุโมงค์ หรือในที่ที่มีลักษณะเช่นว่านั้น นายจ้างต้องจัดให้ลูกจ้างสวมหมวกนิรภัยที่มีอุปกรณ์ส่องแสงสว่าง หรือมีอุปกรณ์ส่องแสงสว่างอื่นที่เหมาะสมแก่สภาพและลักษณะของงานตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ในหมวด ๔ ตลอดเวลาที่ทำงาน

หมวด ๓
เสียง

ข้อ ๘ นายจ้างต้องควบคุมระดับเสียงที่ลูกจ้างได้รับเฉลี่ยตลอดเวลาการทำงานในแต่ละวัน (Time Weighted Average-TWA) มิให้เกินมาตรฐานที่กำหนดไว้ในตารางที่ ๖ ท้ายกฎกระทรวงนี้

หลักเกณฑ์และวิธีการตรวจวัดระดับเสียง และการคำนวณการได้รับเสียง ให้เป็นไปตามที่อธิบดีประกาศกำหนด

ข้อ ๙ ในบริเวณสถานประกอบกิจการที่มีระดับเสียงกระทบหรือเสียงกระแทก (Impact or Impulse Noise) เกินหนึ่งร้อยสี่สิบเดซิเบลเอ หรือมีปริมาณเสียงสะสมของเสียงกระทบหรือเสียงกระแทกเกินมาตรฐานที่กำหนดไว้ในตารางที่ ๖ ท้ายกฎกระทรวงนี้ นายจ้างต้องให้ลูกจ้างหยุดทำงานจนกว่าจะได้ปรับปรุงหรือแก้ไขระดับเสียง

หลักเกณฑ์และวิธีการตรวจวัดระดับเสียงกระทบหรือเสียงกระแทก ให้เป็นไปตามที่อธิบดีประกาศกำหนด

ข้อ ๑๐ ภายในสถานประกอบกิจการที่สภาวะการทำงานมีระดับเสียงที่ลูกจ้างได้รับเกินมาตรฐานที่กำหนดในข้อ ๘ หรือข้อ ๙ ให้นายจ้างดำเนินการปรับปรุงหรือแก้ไขสิ่งที่เป็นต้นกำเนิดของเสียงหรือทางผ่านของเสียงหรือการบริหารจัดการเพื่อให้มีระดับเสียงที่ลูกจ้างได้รับอยู่ไม่เกินมาตรฐานที่กำหนด

ในกรณียังดำเนินการปรับปรุงหรือแก้ไขตามวรรคหนึ่งไม่ได้ นายจ้างต้องจัดให้ลูกจ้างสวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลตามที่กำหนดไว้ในหมวด ๔ ตลอดเวลาทำงาน เพื่อลดเสียงให้อยู่ในระดับที่ไม่เกินมาตรฐานที่กำหนดไว้ในข้อ ๘ หรือข้อ ๙

ข้อ ๑๑ ในบริเวณที่มีระดับเสียงเกินมาตรฐานที่กำหนดในข้อ ๘ หรือข้อ ๙ นายจ้างต้องจัดให้มีเครื่องหมายเตือนให้ใช้อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลติดไว้ให้ลูกจ้างเห็นได้โดยชัดเจน

ข้อ ๑๒ ในกรณีที่สภาวะการทำงานในสถานประกอบกิจการมีระดับเสียงที่ลูกจ้างได้รับเฉลี่ยตลอดระยะเวลาการทำงานแปดชั่วโมงตั้งแต่แปดสิบห้าเดซิเบลเอขึ้นไป ให้นายจ้างจัดทำโครงการอนุรักษ์การได้ยินในสถานประกอบกิจการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่อธิบดีประกาศกำหนด

หมวด ๔
อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล

ข้อ ๑๓ อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลต้องมีมาตรฐาน ดังต่อไปนี้
(๑) ชุดแต่งกาย รองเท้า และถุงมือ สำหรับป้องกันความร้อน ต้องทำด้วยวัสดุที่มีน้ำหนักเบาสามารถกันความร้อนจากแหล่งกำเนิดความร้อนเพื่อมิให้อุณหภูมิในร่างกายเกิน ๓๘ องศาเซลเซียส

(๒) หมวกนิรภัย (Safety Hat) ต้องเป็นไปตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม หมวกนิรภัยที่มีอุปกรณ์ส่องแสงสว่างจะต้องมีอุปกรณ์ที่ทำให้มีแสงสว่างส่องไปข้างหน้าที่มีความเข้มในระยะสามเมตรไม่น้อยกว่าสี่สิบลักซ์ติดอยู่ที่หมวกด้วย

(๓) แว่นตาลดแสง (Safety Glasses) ต้องทำด้วยวัสดุซึ่งสามารถลดความจ้าของแสงลงให้อยู่ในระดับที่ไม่เป็นอันตรายต่อสายตา กรอบแว่นตาต้องมีน้ำหนักเบาและมีกระบังแสงซึ่งมีลักษณะอ่อน

(๔) กระบังหน้าลดแสง (Face Shield) ต้องทำด้วยวัสดุที่สามารถลดความจ้าของแสงลงให้อยู่ในระดับที่ไม่เป็นอันตรายต่อสายตา กรอบกระบังหน้าต้องมีน้ำหนักเบาและไม่ติดไฟง่าย

(๕) ปลั๊กอุดเสียง (Ear Plugs) ต้องทำด้วยพลาสติก ยาง หรือวัสดุอื่นที่อ่อนนุ่ม และไม่ระคายเคือง ใช้ใส่ช่องหูทั้งสองข้าง และสามารถลดเสียงได้ไม่น้อยกว่าสิบห้าเดซิเบลเอ

(๖) ครอบหูลดเสียง (Ear Muffs) ต้องทำด้วยพลาสติก ยาง หรือวัสดุอื่นที่อ่อนนุ่ม และไม่ระคายเคือง ใช้ครอบหูทั้งสองข้าง และสามารถลดระดับเสียงลงได้ไม่น้อยกว่ายี่สิบห้าเดซิเบลเอ

ข้อ ๑๔ นายจ้างต้องจัดให้มีการบริหารจัดการเกี่ยวกับวิธีการเลือกและการใช้อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล โดยต้องจัดให้ลูกจ้างได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับวิธีการใช้ และการบำรุงรักษาอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล รวมทั้งระเบียบในการใช้ต้องจัดทำขึ้นอย่างมีระบบและสามารถให้พนักงานตรวจแรงงานตรวจสอบได้ตลอดเวลาทำการ

หมวด ๕
การตรวจวัดและวิเคราะห์สภาวะการทำงาน

ข้อ ๑๕ นายจ้างต้องจัดให้มีการตรวจวัดและวิเคราะห์สภาวะการทำงานเกี่ยวกับระดับความร้อน แสงสว่าง หรือเสียงภายในสถานประกอบกิจการ

หลักเกณฑ์และวิธีดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ระยะเวลา และประเภทกิจการที่ต้องดำเนินการ ให้เป็นไปตามที่อธิบดีประกาศกำหนด

ข้อ ๑๖ นายจ้างต้องจัดทำรายงานการตรวจวัดและวิเคราะห์สภาวะการทำงาน ตามข้อ ๑๕ โดยให้เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพหรือให้ผู้สำเร็จการศึกษา ไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีสาขาอาชีพอาชีวอนามัยหรือเทียบเท่าตามที่ได้ขึ้นทะเบียนไว้เป็นผู้รับรองรายงาน และให้นายจ้างเก็บรายงานดังกล่าวไว้ ณ สถานที่ประกอบกิจการเพื่อให้พนักงานตรวจแรงงานตรวจสอบ ได้ตลอดเวลาทำการ พร้อมทั้งส่งรายงานฉบับต่ออธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย ภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ทำการตรวจวัด

ข้อ ๑๗ ผู้ใดประสงค์จะขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้รับรองรายงานการตรวจวัดและ วิเคราะห์สภาวะการทำงาน ให้ยื่นคำขอพร้อมแนบสำเนาเอกสารหลักฐานต่ออธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดี มอบหมาย

การยื่นคำขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้รับรองรายงานตามวรรคหนึ่ง ในเขตกรุงเทพมหานคร ให้ยื่น ณ กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน กระทรวงแรงงาน หรือสถานที่อื่นที่อธิบดีประกาศกำหนด สำหรับจังหวัดอื่นให้ยื่น ณ สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัด

คำขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้รับรองรายงานตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามแบบที่อธิบดี ประกาศกำหนด

ข้อ ๑๘ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับคำขอที่ได้ยื่นตามข้อ ๑๗ แล้ว ให้ตรวจสอบ ความถูกต้องและเสนอต่ออธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายเพื่อขึ้นทะเบียนเป็นผู้รับรองรายงาน การตรวจวัดและวิเคราะห์สภาวะการทำงาน

ในกรณีที่ผู้ซึ่งได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นผู้รับรองรายงานตามข้อ ๑๖ แล้ว กระทำการ ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวงนี้ ให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายมีอำนาจเพิกถอนบุคคลนั้น ออกจากทะเบียน

ข้อ ๑๙ การยื่นคำขอขึ้นทะเบียนตามข้อ ๑๗ ให้กำหนดอัตราค่าธรรมเนียม ดังนี้

(๑) ค่าคำขอ	ฉบับละ ๒๐ บาท
(๒) ค่าขึ้นทะเบียน	ปีละ ๓,๐๐๐ บาท
(๓) ค่าหนังสือรับรองการขึ้นทะเบียน	ฉบับละ ๑๐ บาท

หมวด ๖

การตรวจสุขภาพและการรายงานผลการตรวจสุขภาพ

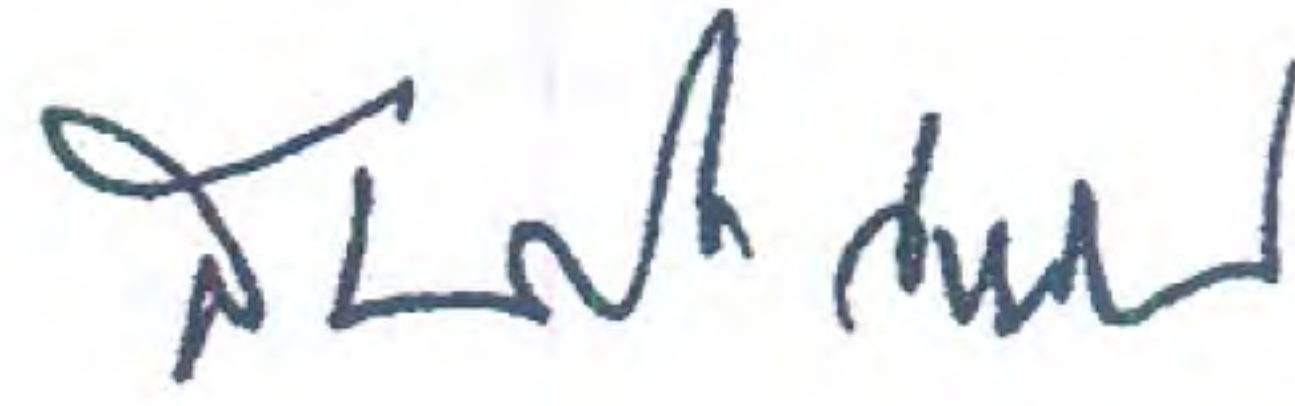
ข้อ ๒๐ ให้นายจ้างจัดให้มีการตรวจสุขภาพของลูกจ้างที่ทำงานในสภาวะการทำงานที่ อาจได้รับอันตรายจากความร้อน แสงสว่าง หรือเสียงตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่อธิบดีประกาศกำหนด

ข้อ ๒๑ ให้นายจ้างเก็บรายงานผลการตรวจสุขภาพของลูกจ้างตามข้อ ๒๐ ตามแบบที่อธิบดีประกาศกำหนดไว้อย่างน้อยห้าปีในสถานประกอบกิจการ พร้อมทั้งจะให้พนักงานตรวจแรงงานตรวจสอบได้

ข้อ ๒๒ ในกรณีที่ทราบความผิดปกติของร่างกายหรือความเจ็บป่วยของลูกจ้างเนื่องจากการทำงานในสภาวะการทำงานที่อาจได้รับอันตรายจากความร้อน แสงสว่าง หรือเสียง นายจ้างต้องจัดให้ลูกจ้างได้รับการรักษาพยาบาลในทันที และทำการตรวจสอบหรือหาสาเหตุของความผิดปกติหรือเจ็บป่วย พร้อมทั้งส่งผลการตรวจสุขภาพของลูกจ้างที่ผิดปกติหรือเจ็บป่วย การให้การรักษาพยาบาลและการป้องกันแก้ไขต่อพนักงานตรวจแรงงานตามแบบที่อธิบดีประกาศกำหนดภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ทราบความผิดปกติหรือการเจ็บป่วย

ถ้าลูกจ้างผู้ใดมีหลักฐานทางการแพทย์จากสถานพยาบาลของทางราชการหรือที่ราชการยอมรับแสดงว่าไม่อาจทำงานในหน้าที่เดิมได้ ให้นายจ้างเปลี่ยนงานให้แก่ลูกจ้างผู้นั้นตามที่เห็นสมควร ทั้งนี้ ต้องคำนึงถึงสุขภาพและความปลอดภัยของลูกจ้างเป็นสำคัญ

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๙

(นายสมศักดิ์ เทพสุทิน)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน

สำเนาถูกต้อง

(นายเกริกไกร นาสมนต์)

นิติกร ๗๐

ประเภทอุตสาหกรรม	ชนิดของงาน	ค่าความเข้มของแสงสว่าง (ลักซ์)
อุตสาหกรรมกระดาษและสิ่งพิมพ์	<p>โรงงานผลิตกระดาษและกระดาษแข็ง</p> <ul style="list-style-type: none"> - การตี หรือการบด ๒๐๐ - การตรวจสอบและการคัดเลือก ๖๐๐ <p>โรงงานทำกล่องและถุงกระดาษ</p> <ul style="list-style-type: none"> - งานทำแผ่นลูกฟูก กล่องกระดาษ หรือภาชนะบรรจุ และถุงกระดาษ กระบวนการเคลือบและทำเป็นแผ่น ๒๐๐ - งานพิมพ์ ๕๐๐ <p>โรงพิมพ์หนังสือ</p> <ul style="list-style-type: none"> - งานเคลือบ เจาะ หรือเย็บเล่ม ๓๐๐ - การเย็บปกเข้าเล่ม หรืองานเครื่องจักรอื่น ๆ ๕๐๐ - การตกแต่ง การพิมพ์ภาพและประดับ ๖๐๐ <p>อุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ชนิดโรงหล่อ</p> <ul style="list-style-type: none"> - การทำแม่พิมพ์กระดาษสำหรับหล่อตัวพิมพ์ การแต่งตัวพิมพ์ หรือการหล่อด้วยเครื่องจักรหรือมือ ๓๐๐ - คุมเครื่องพิมพ์ หรือการคัดเลือก ๖๐๐ <p>โรงพิมพ์</p> <p>ห้องเรียงพิมพ์</p> <ul style="list-style-type: none"> - เครื่องเรียงพิมพ์อัตโนมัติ ๓๐๐ - เรียงพิมพ์ด้วยมือ ๖๐๐ - การแต่งและอัดตัวพิมพ์บนแท่นพิมพ์ ๖๐๐ - การพิสูจน์อักษร ๖๐๐ <p>การทำแม่พิมพ์ชุบโลหะด้วยไฟฟ้า</p> <ul style="list-style-type: none"> - การจำลองตัวพิมพ์ทั้งหน้าทีมาจากตัวเรียง การชุบด้วยไฟฟ้า หรือการล้าง ๓๐๐ - การตกแต่งสำเร็จ หรือการค้นหา ๖๐๐ <p>การกัดแม่พิมพ์ด้วยการถ่ายรูปและการทำแม่พิมพ์ด้วยโลหะ</p> <ul style="list-style-type: none"> - การกัด การแกะสลัก การทำแม่พิมพ์ด้วยโลหะ หรือการทำแม่พิมพ์โดยใช้กรดกัด ๕๐๐ - การตกแต่งสำเร็จ หรือการค้นหา ๖๐๐ - การตรวจสอบ ๕๐๐ 	

ประเภทอุตสาหกรรม	ชนิดของงาน	ค่าความเข้มของแสงสว่าง (ลักซ์)	
อุตสาหกรรมสิ่งทอสิ่งถัก	- การปกเปิดอก การกรองร้อน หรือการสกัดแยกไขมัน การบด การกลั่น การทำความสะอาดถั่ว การโม่บด หรือการทำครีม	๓๐๐	
	- การตกแต่งด้วยมือ	๔๐๐	
	โรงงานทอผ้าไหมและผ้าใยสังเคราะห์		
	- การกรอด้าย การย้อม หรือการต่อเส้นด้าย		๔๐๐
	- การทอและการตกแต่งสำเร็จ		๘๐๐
	- การสีบด้ายเส้นยืน(เส้นด้ายตามยาวในเครื่องทอผ้า)		๔๐๐
	- การร้อยตะกร้อ		๘๐๐
	โรงงานทอผ้าปอกระเจา		
	- การทอ การปั่นเครื่องแจ็กการ์ด หรือการกรอ		๒๐๐
	- การรีดเส้นด้าย		๒๐๐
	โรงงานทอผ้าฝ้ายและผ้าลินิน		
	- การทอผ้าสีเข้ม ทอละเอียด		๘๐๐
	- การทอผ้าสีอ่อน ทอละเอียด		๔๐๐
	- การทอผ้าดิบ		๓๐๐
	- การสีบด้าย การแต่ง หรือการบรรจุ		๓๐๐
	- การลงด้ายคู่		๓๐๐
	- การกรอด้าย การย้อม การทำเกลียวเส้นใย การรีดปุ๋ย หรือการปั่น		๒๐๐
	- การอัดเบล การผสมเส้นใย หรือการสางเส้นใย		๒๐๐
	- การร้อยตะกร้อ		๘๐๐
	- การตรวจสอบด้วยมือ		๘๐๐
	- การตรวจสอบด้วยความเร็ว		๑,๒๐๐
	โรงงานย้อมผ้า		
	- การรับผ้า หรือการตรวจตำหนิผ้าดิบ		๘๐๐
- กระบวนการชนิดเปียก		๒๐๐	
- กระบวนการชนิดแห้ง		๓๐๐	
- การจับคู่สี (การเทียบสี)		๑,๒๐๐	
- การตรวจสอบขั้นสุดท้าย		๑,๖๐๐	

ประเภทอุตสาหกรรม	ชนิดของงาน	ค่าความเข้มของแสงสว่าง (ลักซ์)
	โรงงานตัดเย็บเสื้อผ้า	
	- งานรีด หรืองานบำรุงรักษาผ้า	๔๐๐
	- งานคัดแยก ตัด หรือเย็บ ผลิตภัณฑ์สีอ่อน	๔๐๐
	- งานคัดแยก ตัด หรือเย็บ ผลิตภัณฑ์สีปานกลาง	๖๐๐
	- งานคัดแยก ตัด หรือเย็บ ผลิตภัณฑ์สีเข้ม	๘๐๐
	- การตรวจสอบ หรือการตัดเย็บด้วยมือ	๑,๒๐๐
	โรงงานผลิตถุงเท้า ชุดชั้นในและเสื้อผ้าไหมพรม	
	- เครื่องถักกลม	๔๐๐
	- เครื่องเย็บตะเข็บหรือเย็บริม	๖๐๐
	- การประกอบ	๖๐๐
	- การซ่อมแซมผลิตภัณฑ์สีอ่อน	๑,๖๐๐
	- การซ่อมแซมผลิตภัณฑ์สีเข้ม	๒,๔๐๐
	- การตรวจสอบและตกแต่งผลิตภัณฑ์สีอ่อนด้วยมือ	๑,๒๐๐
	- การตรวจสอบและตกแต่งผลิตภัณฑ์สีเข้มด้วยมือ	๑,๖๐๐
	โรงงานผลิตหมวก	
	- การถัก การทำความสะอาด การขึ้นรูป การวัดขนาด การทำปีกหมวก หรือการตกแต่งสำเร็จ	๒๐๐
	- การย้อมสี	๓๐๐
	- การเย็บผลิตภัณฑ์สีอ่อน - ปานกลาง	๖๐๐
	- การเย็บผลิตภัณฑ์สีเข้ม	๘๐๐
	- การตรวจสอบ	๑,๒๐๐
	โรงงานผลิตพรม	
	- การกรอด้วย หรือการเตรียมด้วยเส้นยืน	๓๐๐
	- การออกแบบ การตัดแบบกระดาษ การยึดแบบ การตัด หรือการเย็บริม	๔๐๐
	- การถัก การปะซ่อม และการตรวจสอบ	๖๐๐
	โรงซักรีดและซักแห้ง	
	- การซัก อบ	๒๐๐
	- งานรับ - ส่ง และทำความสะอาด	๓๐๐
	- งานรีดและพับ	๔๐๐
	- งานคัดแยก และตรวจสอบ	๔๐๐
	- งานปะซ่อม	๖๐๐

ประเภทอุตสาหกรรม	อาคาร/พื้นที่	ค่าเฉลี่ยความเข้มแสงสว่าง(ลักซ์)
	อาคารหม้อน้ำ - บริเวณการขนถ่ายถ่านหิน ๕๐ - บริเวณพื้นที่หน้าหม้อน้ำ ๒๐๐ สถานีบริการน้ำมัน - บริเวณหัวจ่ายน้ำมัน ๒๐๐ - บริเวณบริการทั่วไป (บ่อตรวจช่วงล่าง ล้างรถ จารบี) ๒๐๐ สถานีดับเพลิง - ห้องอุปกรณ์ ห้องเครื่องมือ เครื่องใช้ ๒๐๐ ห้องควบคุมและห้องสวิตช์ - บริเวณแผงควบคุมและแผงสวิตช์ ๔๐๐ - บริเวณด้านหลังแผงควบคุมและแผงสวิตช์ ๒๐๐ ห้องบรรจุทึบห่อ - บริเวณการบรรจุทึบห่อ ทำเครื่องหมายและจัดส่ง ๒๐๐ - บริเวณโต๊ะตรวจนับ ๒๐๐	

ประเภทอุตสาหกรรม	อาคาร/พื้นที่	ค่าเฉลี่ยความเข้มของแสงสว่าง(ลักซ์)
	ห้องพักพนักงาน - ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าและบริเวณตู้เก็บของ ๑๐๐ - ห้องพักผ่อน ๕๐ ห้องปฐมพยาบาล - ห้องพักฟื้น ๕๐ - ห้องตรวจรักษา ๕๐๐ ห้องสุขา ๑๐๐ ห้องเก็บของ - ห้องเก็บวัสดุขนาดใหญ่ : เก็บรวบรวมไว้โดยไม่เคลื่อนย้าย ๕๐ : เก็บรวบรวมไว้เพื่อการเคลื่อนย้าย ๑๐๐ - ห้องเก็บวัสดุขนาดปานกลางหรือละเอียดอ่อน : เก็บรวบรวมไว้โดยไม่เคลื่อนย้าย ๑๐๐ : เก็บรวบรวมไว้เพื่อการเคลื่อนย้าย ๒๐๐	
อุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม	โรงงานน้ำตาล - พื้นที่ทั่วไป ๒๐๐ โรงน้ำแข็ง - พื้นที่ทั่วไป ๒๐๐	
อุตสาหกรรมอื่น ๆ	โรงงานผลิตกระแสไฟฟ้า - พื้นที่ทั่วไป ๕๐ อาคารหม้อน้ำ - พื้นที่ทั่วไป ๕๐ ห้องควบคุมและห้องสวิตช์ - พื้นที่ทั่วไป ๒๐๐ ห้องปฏิบัติการทดลองและห้องทดสอบ - พื้นที่ทั่วไป ๕๐๐ โรงภาพยนตร์ - ห้องจอนต์หรือห้องฉายตัว ๕๐๐ - ห้องฉายภาพยนตร์ ๒๐๐	

ตารางที่ ๒

มาตรฐานค่าเฉลี่ยความเข้มของแสงสว่าง ณ บริเวณการผลิต

ประเภทอุตสาหกรรม	อาคาร/พื้นที่	ค่าเฉลี่ยความเข้มของแสงสว่าง(ลักซ์)
อุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่ม	โรงงานทำขนมปัง - บริเวณกระบวนการผลิตทั่วไป - บริเวณห้องผสมและห้องอบขนมปัง	 ๒๐๐ ๓๐๐
อุตสาหกรรมกระดาษและสิ่งพิมพ์	โรงงานผลิตกระดาษและกระดาษแข็ง - ห้องเครื่องจักร - ห้องรีดกระดาษ - โรงเตรียมวัตถุดิบและบริเวณกระบวนการตัดตกแต่ง การทำให้เรียบ โรงพิมพ์ ห้องแทนพิมพ์ - บริเวณกระบวนการผลิตทั่วไป - บริเวณการตรวจสอบ	 ๔๐๐ ๔๐๐ ๔๐๐ ๔๐๐ ๖๐๐
อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ไม้	งานไม้วัสดุแผ่นตกแต่งผิว - บริเวณกระบวนการผลิตทั่วไป	 ๒๐๐
อุตสาหกรรมเคมี	โรงงานผลิตยาและสารเคมีบริสุทธิ์ - บริเวณที่เก็บวัตถุดิบ - บริเวณห้องทดสอบและห้องทดลอง - บริเวณกระบวนการผลิตสารเคมีบริสุทธิ์ โรงงานผลิตสบู่ - บริเวณกระบวนการต้มหรือการตัดสบู่เป็นชิ้น	 ๓๐๐ ๔๐๐ ๓๐๐ ๒๐๐

ประเภทอุตสาหกรรม	ชนิดของงาน	ค่าความเข้มของแสงสว่าง (ลักซ์)
อุตสาหกรรมพลาสติกและยาง	<p>โรงงานพลาสติก</p> <ul style="list-style-type: none"> - กระบวนการรีด ๔๐๐ - กระบวนการอัด ฉีด และการเป่าแม่พิมพ์ ๓๐๐ <p>การขึ้นโครงแผ่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - การขึ้นรูป ๓๐๐ - การตกแต่งทำให้เรียบและการขัดเงา ๔๐๐ - การติดประสาน ๓๐๐ - การเปรียบเทียบสี และการประกอบ ๔๐๐ - การตรวจสอบ ๖๐๐ <p>งานที่เกี่ยวกับงานผลิตวัตถุดิบพลาสติก ใช้มาตรฐาน</p> <p>โรงงานผลิตสารเคมีในอุตสาหกรรมเคมี</p> <p>โรงงานผลิตเครื่องหนัง</p> <ul style="list-style-type: none"> - การทำความสะอาด หรือการฟอก ๒๐๐ - การตัด หรือการขูด ๒๐๐ - การตกแต่ง ๓๐๐ - การอัดบดและม้วนหนังสีอ่อน ๓๐๐ - การอัดบดและม้วนหนังสีเข้ม ๖๐๐ - การติดการเย็บหนังสีอ่อน ๔๐๐ - การติดการเย็บหนังสีเข้ม ๔๐๐ - การคัดเกรดและการเปรียบเทียบสีหนังสีอ่อน ๖๐๐ - การคัดเกรดและการเปรียบเทียบสีหนังสีเข้ม ๑,๒๐๐ <p>โรงงานผลิตยาง</p> <ul style="list-style-type: none"> - การทำยางรถยนต์และยางใน ๓๐๐ - การตรวจสอบ และแก้ไข ๖๐๐ <p>โรงงานผลิตรองเท้า</p> <ul style="list-style-type: none"> - การคัดเลือกและการแบ่งเกรด ๑,๒๐๐ - การเตรียมส่วนประกอบ ๔๐๐ - การตัด การตัด หรือการเย็บชิ้นส่วนประกอบ ๑,๒๐๐ - การเตรียมพื้น การใส่แบบไม้และทำพื้น หรือการตกแต่งสำเร็จ ๔๐๐ 	

ประเภทอุตสาหกรรม	ชนิดของงาน	ค่าความเข้มของแสงสว่าง (ลักซ์)
งานสำนักงาน	งานที่เกี่ยวกับหม้อน้ำใช้มาตรฐานอาคารหม้อน้ำ	
	อาคารหม้อน้ำ	
	- เครื่องมือวัด เกจ ฯลฯ	๒๐๐
	สถานีบริการน้ำมัน	
	- งานบริการซ่อม	๕๐๐
	ห้องปฏิบัติการทดลองและห้องทดสอบ	
	- การปรับเทียบมาตรฐานสากล เครื่องจักรกลที่เที่ยงตรง	๘๐๐
	เครื่องทดสอบ และเครื่องมือวัด	
	ห้องคอมพิวเตอร์	
	- งานบันทึกข้อมูล	๖๐๐
- บริเวณที่แสดงข้อมูล (จอภาพและเครื่องพิมพ์)	๖๐๐	
ห้องธุรการ		
- งานพิมพ์ดีด การเขียน การอ่าน และการจัดเก็บเอกสารอื่น ๆ	๕๐๐	
ที่เกี่ยวข้อง		
- การทำงานที่สีของชิ้นงานกับสีของพื้นผิวกลมกลืนกัน	๖๐๐	

การใช้สายตาตามลักษณะงาน	ความเข้มของแสงสว่าง (ลักซ์)	ตัวอย่าง
งานละเอียดปานกลาง	๖๐๐	<ul style="list-style-type: none"> - การทำงานสำนักงานที่มีสีติดกันน้อย - งานวาดภาพหรือเขียนแบบระบายสี ฟันสี และตกแต่ง สิ่งานที่ละเอียด - งานพิสูจน์อักษร - การตรวจสอบขั้นสุดท้ายในโรงงานผลิตรถยนต์ - งานบันทึกข้อมูลทางจอภาพ
งานละเอียดน้อย	๔๐๐	<ul style="list-style-type: none"> - งานขนาดปานกลางที่ทำที่โต๊ะหรือเครื่องจักร (มีขนาดเล็ก ถึง ๑๒๕ ไมโครเมตร) - งานประจำในสำนักงาน เช่น การพิมพ์ การจัดเก็บแฟ้ม หรือการเขียน - การตรวจสอบงานที่มีขนาดปานกลาง (เช่น เกจทำงานหรือไม่ เครื่องโทรศัพท์) - การประกอบรถยนต์และตัวถัง - การทำงานไม้อย่างละเอียดบนโต๊ะหรือที่เครื่องจักร - การประดิษฐ์หรือแบ่งขนาดโครงสร้างเหล็ก - งานสอบถาม หรืองานประชาสัมพันธ์
	๓๐๐	<ul style="list-style-type: none"> - การเขียนหรืออ่านกระดานดำหรือแผ่นชาร์ตในห้องเรียน - งานรับและจ่ายเสื้อผ้า - งานร้านขายยา - การทำงานไม้ชิ้นงานขนาดปานกลางซึ่งทำที่โต๊ะหรือ เครื่องจักร - งานบรรจุน้ำลงขวดหรือกระป๋อง - งานทากาว เจาะรูและเย็บเล่มหนังสือ - งานเตรียมอาหาร ปรงอาหาร และล้างจาน
งานละเอียดน้อยมาก	๒๐๐	<ul style="list-style-type: none"> - งานหยาบที่ทำที่โต๊ะหรือเครื่องจักร (ขนาดใหญ่ต้นฉบับ กว่า ๗๕๐ ไมโครเมตร) การตรวจงานหยาบด้วยสายตา การนับ หรือการตรวจเช็คสิ่งของที่มีขนาดใหญ่ในห้องเก็บของ

ตารางที่ ๕

มาตรฐานเทียบเคียงความเข้มของแสงสว่าง ณ ที่ที่ให้อุปกรณ์ใดคนหนึ่งทำงาน

การใช้สายตาตามลักษณะงาน	ความเข้มของแสงสว่าง (ลักซ์)	ตัวอย่าง
งานละเอียดสูงมากเป็นพิเศษ	๒,๕๐๐ หรือมากกว่า	<ul style="list-style-type: none"> - การตรวจสอบชิ้นงานที่มีขนาดเล็ก (เช่น เครื่องมือที่มีขนาดเล็กมาก) - การทำเครื่องประดับและทำนาฬิกาในกระบวนการที่มีขนาดเล็ก - การถักถุงเท้า เสื้อผ้าที่มีสีเข้ม รวมทั้งการซ่อมแซมสินค้าที่มีสีเข้ม
งานละเอียดสูงมาก	๑,๖๐๐	<ul style="list-style-type: none"> - งานละเอียดที่ต้องทำบนโต๊ะหรือเครื่องจักร เช่น ทำเครื่องมือและแม่พิมพ์ (ขนาดเล็กกว่า ๒๕ ไมโครเมตร) ตรวจวัด และตรวจสอบชิ้นส่วนที่มีขนาดเล็กและชิ้นงานที่มีส่วนประกอบขนาดเล็ก - การซ่อมแซมสินค้าสิ่งทอ สิ่งถักที่มีสีอ่อน - การตรวจสอบและตกแต่งชิ้นส่วนของสินค้า สิ่งทอ สิ่งถักที่มีสีเข้ม - การวัดระยะความยาวขั้นสุดท้าย
งานละเอียดสูง	๑,๒๐๐	<ul style="list-style-type: none"> - การตรวจสอบการตัดเย็บเสื้อผ้าด้วยมือ - การตรวจสอบและการตกแต่งชิ้นส่วนสินค้าสิ่งทอ สิ่งถักหรือเสื้อผ้าที่มีสีอ่อนขั้นสุดท้ายด้วยมือ - การแบ่งเกรดและเทียบสีของหนังที่มีสีเข้ม - การเทียบสีในงานย้อมผ้า
	๘๐๐	<ul style="list-style-type: none"> - การระบายสี ฟันสี และตกแต่งชิ้นงานที่ละเอียดมากเป็นพิเศษ - การเทียบสีที่ระบายชิ้นงาน - งานย้อมสี - งานละเอียดที่ทำบนโต๊ะและที่เครื่องจักร (ขนาดเล็กถึง ๒๕ ไมโครเมตร) การตรวจสอบงานละเอียด (เช่น ตรวจ ปริมาณถูกต้องของสเกล กลไก และเครื่องมือที่ต้องการความถูกต้องเที่ยงตรง)

ตารางที่ ๕
มาตรฐานความเข้มของแสงสว่าง (ลักซ์) บริเวณโดยรอบที่ให้ลูกจ้างคนใดคนหนึ่งทำงาน
โดยสายตามองเฉพาะจุดในการปฏิบัติงาน

พื้นที่ ๑	พื้นที่ ๒	พื้นที่ ๓
๑,๐๐๐ - ๒,๐๐๐	๓๐๐	๒๐๐
มากกว่า ๒,๐๐๐ - ๕,๐๐๐	๖๐๐	๓๐๐
มากกว่า ๕,๐๐๐ - ๑๐,๐๐๐	๑,๐๐๐	๔๐๐
มากกว่า ๑๐,๐๐๐	๒,๐๐๐	๖๐๐

หมายเหตุ : พื้นที่ ๑ หมายถึง จุดที่ให้ลูกจ้างทำงานโดยสายตามองเฉพาะจุดในการปฏิบัติงาน
 พื้นที่ ๒ หมายถึง บริเวณถัดจากที่ที่ให้ลูกจ้างคนใดคนหนึ่งทำงานในรัศมีที่ลูกจ้างเอื้อมมือถึง
 พื้นที่ ๓ หมายถึง บริเวณโดยรอบที่ติดพื้นที่ ๒ ที่มีการปฏิบัติงานของลูกจ้างคนใดคนหนึ่ง

ตารางที่ ๖

มาตรฐานระดับเสียงที่ยอมให้ลูกจ้างได้รับตลอดเวลาการทำงานในแต่ละวัน*

เวลาการทำงานที่ได้รับเสียง (ชั่วโมง)	ระดับเสียงเฉลี่ยตลอดเวลาการทำงาน (TWA) ไม่เกิน (เดซิเบลเอ)
๑๒	๘๗
๘	๙๐
๖	๙๑
๖	๙๒
๕	๙๓
๔	๙๕
๓	๙๗
๒	๑๐๐
๑ ๑/๒	๑๐๒
๑	๑๐๕
๑/๒	๑๑๐
๑/๔ หรือน้อยกว่า	๑๑๕

หมายเหตุ * ๑. เวลาการทำงานที่ได้รับเสียงและระดับเสียงเฉลี่ยตลอดเวลาการทำงาน (TWA) ให้ใช้ค่ามาตรฐานที่กำหนดในตารางข้างต้นเป็นลำดับแรก หากไม่มีค่ามาตรฐานที่กำหนดตรงตามตารางให้คำนวณจากสูตร ดังนี้

$$T = \frac{L}{\frac{(L-90)}{2}}$$

เมื่อ T หมายถึง เวลาการทำงานที่ยอมให้ได้รับเสียง (ชั่วโมง)

L หมายถึง ระดับเสียง (เดซิเบลเอ)

ในกรณีค่าระดับเสียงเฉลี่ยตลอดเวลาการทำงาน (TWA) ที่ได้จากการคำนวณมีเศษทศนิยมให้ตัดเศษทศนิยมออก

๒. ในการทำงานในแต่ละวันระดับเสียงที่นำมาเฉลี่ยตลอดระยะเวลาการทำงาน (TWA) จะมีระดับเสียงสูงสุด (Peak) เกิน ๑๕๐ เดซิเบลเอ มิได้